

VilaWeb

Cinquanta anys
de 'Nosaltres,
els valencians'

Gener 2012

Revista mensual
número 5

Escòcia, full de ruta

Entrevista amb
Joan F. Mira:
'L'etapa triomfal
del PP comença a
trontollar'

'Fraga, el tabú de
la transició'

Els EUA buiden la
xarxa de films i
sèries

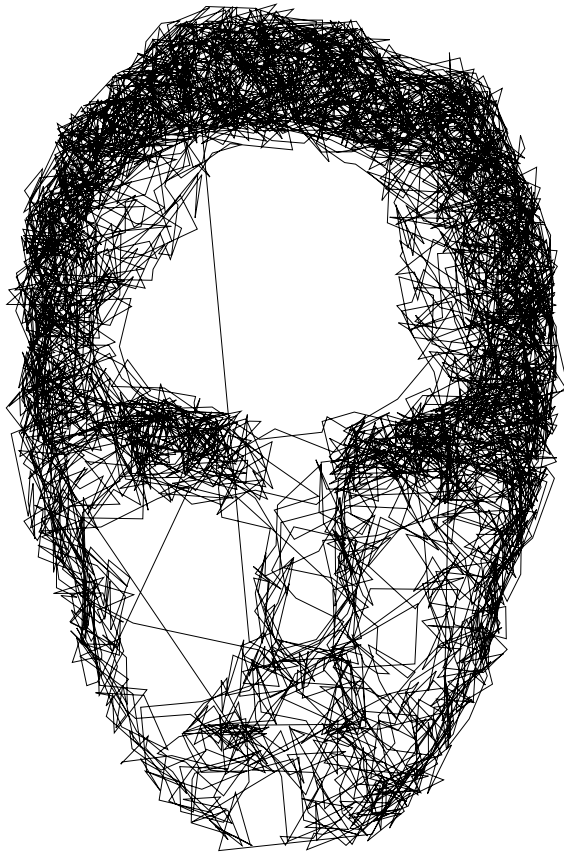
Exposició

Del 2 de febrer de 2012 al 3 de febrer de 2013
Sala 3

Ferran Adrià i elBulli

1961 ————— 2011

Risc, llibertat i creativitat

Partal, Maresma i Associats
C. Ferlandina, 43
08001 Barcelona
Tel. 93 442 64 39

Editora

Assumpció Maresma

Director

Vicent Partal

Coordinadora de la revista
Montse Serra

Cap d'edició

Jem Cabanes

Caps de redacció

Josep Casulleras
Roger Cassany

Redacció

Martí Crespo
Bel Zaballa
Pere Cardús
Jordi Carreño

Opinió

Xavier Montanyà
Marta Rojals

Màrqueting i publicitat

Jaume Prenafeta

Publicitat

Montserrat Calopa

Tecnologia

Francesc Pascual

Maquetació

Jordi Juan

Correcció

Martí Crespo

Fotografia

ACN

VilaWeb

Administració

Sandra Vilalta

Editorial

Vicent Partal

Què, parlem dels óssos panda?

Continue la lliçó escocesa. Els de l'SNP diuen al govern britànic que faran un referèndum d'autodeterminació el 2014 i que seran independents, si el poble sobirà ho vol, el maig del 2016, després de negociar tot el que calga negociar, però sense deixar-se entabanar.

I la cosa és tan seriosa que en la llista de qüestions que ja tenen previst de posar damunt la taula i de coses que compten fer, hi figuren fins i tot Tian Tian i Yang Guan. No s'estranyen si no saben qui són aquest parell. Són dos óssos panda gegants, regal del govern de la Xina a la reina Isabel, però que viuen al zoo d'Edimburg.

No faig broma: l'SNP ja sap què vol fer-ne, dels óssos panda. Com que són un regal personal a la reina, i la reina passarà a ser reina d'Escòcia, diu que no tenen inconvenient a deixar que aquests animals tan populars es queden al zoo de la capital escocesa.

L'anècdota pot fer riure, però és molt seriosa. Perquè indica que els nacionalistes escocesos han fet un mapa complet de tot, fins a arribar als óssos panda. Per exemple, tenen pensat com es crearà el nou exèrcit escocès i quines unitats tindrà, com es repartirà el petroli de la mar del Nord, com seran els senyals de carretera en l'Escòcia independent o com es farà la transició a l'euro. Tot ben precisat i explicat. Com pertoca.

I la raó de tot plegat és tan sensata que fa enveja. Diuen que el poble escocès no podria votar sense saber al detall com serà la vida en la nova Escòcia independent. De manera que s'han posat seriosament a la feina i ja l'han descrita fins a arribar als óssos panda...

I nosaltres?

Sumari

Opinió

- 7 Qui estigui lliure de descàrregues per Marta Rojals
- 8 i 9 Fraga, la mort per Xavier Montanyà

Opinió

- 10 A Artur Mas li falla la mitologia per Joan Roma
- 11 'Cal un govern de concentració que agafe les regnes del País Valencià' per Ernest Sena

Personatges

- 12 Imma Monsó
- 13 Franca Masu
- 14 J.V. Foix
- 15 Leo Messi

Política

- 16 a 19 Joan F. Mira: 'L'etapa triomfal del PP comença a trontollar'
- 20 i 21 Cristòfol Soler: 'El govern balear menysté la llengua i desfà la normalització'
- 22 a 25 Fraga, el tabú de la transició
- 26 i 27 Andoni Txasko: 'La nostra pretensió era de fer seure Fraga al banc dels acusats'
- 28 i 29 Retallada democràtica a Hongria
- 30 a 35 Escòcia, full de ruta

Economia

- 36 a 39 Entrevista a Sala i Martín: 'Això és insuportable'

Cultura

- 44 i 45 Cinquanta anys de 'Nosaltres, els valencians'
- 46 i 47 Memòria d'Amic i Amat, crítica de 'Memòria d'uns ulls pintats'
- 48 i 49 Sagarra torna al Palau

Tecnologia

- 50 i 51 Els EUA buiden la xarxa de films i sèries
- 52 a 54 Apple revoluciona els ebook
Opinió Llorenç Valverde, vicerector de la UOC
- 55 Els sons del mar

La cronologia

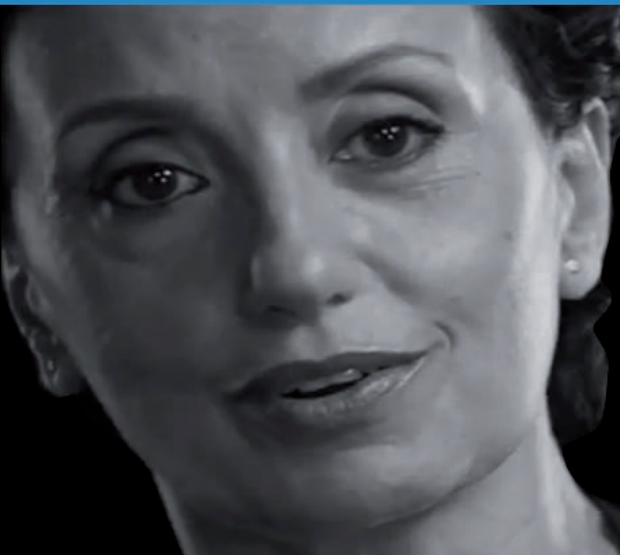
- 56 a 60 Els titulars del mes

Els vídeos més vists

- 62 'Veriueu-ho' de Xavi Castillo a l'aeroport de Castelló
Implicat amb Afons López Tena
'L'estat espanyol no en veurà ni cinc, de l'IVA'

El que passa a VilaWeb

- 64 L'activitat mensual de +VilaWeb i de l'espai VilaWeb

*Sàpiga què pensa Luz Casal
del present*

*Crec absolutament
en l'esforç;
crec absolutament
en la feina*

**A Banc Sabadell
pensem que
el futur té
molt a veure
amb el que fem
en el present.**

Per això, recordi que amb el Compte Expansió
gestionem els seus diners dia rere dia amb
la màxima exigència i eficàcia.

*Compte Expansió
de Banc Sabadell*

B Sabadell

El banc de les millors empreses. I el teu

informi-se'n

Marta Rojals

Qui estigui lliure de descàrregues

Tota aquesta història va de calers: els que no hi volen perdre els uns, els que no s'hi volen gastar els altres.

Ja ens ho va explicar en Vicent Partal, així que ho resumirem ràpidament: en el context del rebombori contra el projecte de llei SOPA, l'FBI ha tancat Megaupload per violació de drets d'autor; com a represàlia, Anonymous ha atacat la web de Justícia dels Estats Units. Molt bé. Doncs, com sol passar amb les gresques d'internet, tots els moderns, 'freaks' i 'geeks' han corregut cap a Twitter a ciberprotestar. Contra què? Contra qui? Fàcil: en el dubte, Anonymous sempre és el bo. I a partir d'aquí, ja podem piular en conseqüència.

I la conseqüència és que Megaupload també ha de ser el bo. Perquè, què no devem a la prodigalitat dels seus usuaris? Aquests milions de desconeguts que, en un acte d'altruisme en massa, ens han salvat de tantes tardes 'tontes' compartint-nos les seues pel·lícules i sèries, els seus e-llibres i documentals, la seua música i el seu porno. Què voleu que us digui, hi ha amics de

l'ànima que no són tan generosos. Però, amb Megaupload, aquesta generositat tenia un preu. Podies triar de pagar-lo amb una subscripció, amb què tenies accés a tot el pastís, o bé podies triar de 'no pagar-lo' menjant-te el pastís a batzegades i empassant-te publicitat 'per un tub'. Just i legítim, segurament. Ara, segons l'informe judicial, la pàgina disposava d'un nucli dur d'usuaris remunerats per a carregar material calent del forn, cruixent i irresistible, agafat d'estranyis de les millors pastisseries, cosa que es traduïa en un augment substancial dels ingressos per subscripcions i publicitat. I entre això i allò, suposem que el Rolls-Royce Phantom que l'FBI ha confiscat a l'amo de l'invent li devia sortir regalat.

La gran excusa dels pirates, confessos o no, és que els preus dels productes d'entreteniment són abusius. Els hem sentit dir que la pirateria contribuirà a fer que s'abarateixin, fulminant de la cadena de distribució els

intermediaris i gentussa variada que s'enriqueixen a costa dels autors i creadors, que són qui realment han suat la cansalada. Tot plegat seria una bonica labor social si no fos perquè, potser, allò que aconseguirem serà de canviar els vells intermediaris per uns altres de més modernets, i els pares reals de la criatura continuaran veient-les passar.

Perquè tota aquesta història va de calers: els que no hi volen perdre els uns, els que no s'hi volen gastar els altres, i els que s'aprofiten de tot plegat. I perquè, en realitat, a consumidors, pirates i perseguidors, els autors i creadors, no els importen una punyetera mè. En fi, com a clients, potser serà qüestió de triar si trobem més ètic sufragar el Maserati de l'amo d'una discogràfica (si és que encara n'hi ha) o el Rolls Royce de l'amo d'una web d'allotjament de fitxers. Si fem càlculs, el segon ens surt més a compte: quan ens posin la publicitat, sempre podrem mirar cap a un altre cantó. ■■

Xavier Montanyà

Fraga, la mort

A l'estat espanyol, gràcies a Manuel Fraga, pare de la llei de premsa franquista, de la propaganda, se'n diu periodisme; del feixisme, franquisme. I ara que han arribat al poder que mai no han perdut del tot, la dictadura feixista espanyola passarà a ser un règim dur, estricte, amb trets autoritaris, que va modernitzar Espanya. Ho van intentar amb el diccionari biogràfic. Ho ha fet ara mateix també Piñera amb Pinochet a Xile. És una estratègia.

La pervivència de Fraga i dels seus coreligionaris, reaccionaris i carques, hereus de les tenebres més negres del passat, en

postfranquisme i democràcia, simbolitza la mesura de la nostra covardia, claudicació de les essències republicanes i democràtiques del nostre tràgic passat.

Fraga és la prova, l'encarnació de la traïció dels nostres polítics transicionals, la poca convicció amb què van defensar uns drets que haurien d'haver estat irrenunciables, més amplis, clars i democràtics que no els actuals. Fraga va aconseguir que a la constitució espanyola ens convertíssim en una cosa anomenada 'nacionalitat'. Vam passar de ser una regió a ser una

entelèquia. I Roca, Solé Tura i tots plegats es van fer la foto somrients i abraçats al vell feixista que els va saber utilitzar maquiavèl·licament.

Fraga és la impunitat. Havia d'haver estat jutjat o inhabilitat per la política democràtica. En canvi, va fundar partits i va arribar a ser president de Galícia. S'imagina ningú que un nazi hagués pogut arribar a presidir un 'land' alemany? Impunitat total i absoluta. Potser ara el jutjaran a l'Argentina, 'in absentia et rigore mortis', per crims de lesa humanitat, de col·laboració en genocidi. Encara hi ha a l'estat espanyol més de cent mil

Fraga és la impunitat. Havia d'haver estat jutjat o inhabilitat per la política democràtica. En canvi, va fundar partits i va arribar a ser president de Galícia.

Roca, Solé Tura i tots plegats es van fer la foto somrients i abraçats al vell feixista que els va saber utilitzar maquiavèl·licament.

desapareguts i l'estat no té gens la intenció d'esbrinar-ho. I un estrany sindicat feixista ha impedit la investigació judicial en democràcia.

Impunitat. El gran triomf dels feixistes espanyols. El seu passaport a la democràcia restringida. Els seu domini i control del relat. El desconeixement del passat a fons, sobre una base de justícia i veritat, els ha absolts per sempre més. I aquesta impunitat, pactada i acceptada pels nostres submisos i mesells polítics de la transició, és la llosa sota la qual ha quedat sepultada per sempre la nostra dignitat cívica i política.

Oblidar ha estat el nostre crim per complicitat. Per ètica i honor no es podia, no es pot, oblidar Grimau, Vitòria, Granados i Delgado, Montejurra, la descolonització de la Guinea Equatorial i les seves conseqüències sagnants, o l'assassinat del jove estudiant Enrique Ruano, llançat al buit per la policia, que Fraga, aleshores ministre de Franco, va fer passar per suïcidi l'any 1969.

La seva implicació en aquests crims, i el silenci que han pactat tots aquests anys, són la prova de la nostra indignitat. Hi ha una imatge, tanmateix, que em va impactar profundament.

Recordo que encara era una mica innocent i em vaig quedar glaçat en veient-ho. En la primera visita oficial a Catalunya com a president de la Junta de Galícia, ell i Jordi Pujol, president de la Generalitat, van fer una ofrena floral a la tomba de Lluís Companys. Cobrien de flors els cadàvers de les víctimes per passar pàgina. Cinisme. Aquelles flors segellaven el pacte d'oblit sobre les víctimes del feixisme a Espanya. Aquelles flors servien també per esvaïr la fortor que desprenia la transició i els qui n'eren protagonistes. Fraga i Pujol. La clau i el pany. 🗝️

Joan Roma, president d'Innova

'A Artur Mas, li falla la mitologia'

Segons Roma, Mas manté dues imatges: la d'un gestor de la comptabilitat i dels recursos del país, i la d'algú que vol inculcar un sentit èpic a la seva figura. Però en certs moments s'equivoca amb les imatges simbòliques

El discurs d'Artur Mas convenç una gran part de la població del fet que aquest govern fa l'única cosa que es pot fer ateses les circumstàncies. El seu missatge diu que l'única cosa que es pot fer és també la millor que es pot fer. D'aquesta manera aconsegueix de desactivar prou la població perquè la protesta no sigui gaire forta.

Del discurs sobre el primer any de govern, com també del discurs que va fer per Cap d'Any i pel Cap d'Any anterior, en destacaria dos aspectes.

Per una banda, en el discurs del primer any governant, Mas ha aparegut com un gestor, que gestiona els comptes de la casa gran: xifres, reducció del dèficit, 'exigim allò que és nostre'...

En canvi, els discursos de cap d'any van ser molt diferents, sobretot en la forma més que no pas en el contingut. En el d'enguany va triar el mateix escenari de l'any passat: el saló gòtic dedicat a la Mare de Déu de Montserrat, presidit per una imatge de Sant Jordi, un escenari que vol subratllar la tradició de la nació catalana. A més, Mas gesticula molt poc i això fa que resti impregnat de la immanència de la història. És com dir que és un dels elegits en aquesta Catalunya eterna. És una escena plena del sentit de sagrat i en aquest context Artur Mas apareix com un ungit.

Mas manté aquestes dues imatges: la d'un gestor de la comptabilitat i dels recursos del país, i la d'algú que vol inculcar un sentit èpic a la seva figura. I això connecta amb la metàfora del capità que conduirà el vaixell enmig d'aquesta mar tan furiosa. Mas utilitza moltes imatges de navegació i parla de la boira espessa, de l'aigua

moguda... Catalunya és un vaixell en una situació difícil, però n'ha passades de pitjors; per això hi ha esperança. És aquest, el missatge que transmet constantment.

Curiosament, Mas aconsegueix de ser la persona més valorada del govern, mentre que tots els consellers suspelen en l'enquesta del diari 'La Vanguardia'. Els consellers han fet tot el procés de rentar la roba, han de fer la feina, s'han d'embrutar més mentre mantenen en Mas en una posició més èpica, mítica.

Una altra qüestió que Artur Mas aconsegueix: convenç que la feina que fa és titànica (ho ha dit tres vegades en el discurs del balanç de l'any) per a reduir el dèficit. Però aquí, a Mas, li falla la mitologia. Perquè els titans, que lluiten contra els olímpics dirigits per Zeus, acaben perdent la batalla i són condemnats i tancats al Tàrtar. La dels titans és considerada una època de barbàrie.

Caldria suggerir a Artur Mas unes altres imatges. Perquè la dels titans al final és una imatge de perdedors. Per tant, no sé si interiorment se sent tan confiat de no perdre aquesta esperança. ■

Ernest Sena, economista

'Cal un govern de concentració que agafe les regnes del País Valencià'

Diu l'economista que tenint en compte que al País Valencià hi ha gent molt competent i preparada, de primer nivell, caldria portar a terme un pla de sanejament global. Cal una solució a la italiana o a la grega

Les dades de l'informe de la Sindicatura de Comptes de fa unes quantes setmanes, segons les quals la Generalitat valenciana vivia una situació molt delicada, eren del 2010. Si haguérem tingut dades del 2011 hauria estat molt més dur. Aquest informe, l'impagament del crèdit del Deutsche Bank i als proveïdors i les dificultats recents per a col·locar els bons són símptomes no sols d'una situació quasi de fallida, sinó també del fracàs d'un pretès model de gestió valencià, que és el que ha publicitat el PP els últims anys i encara ara.

Aquest pretès model del PP s'ha demostrat que era el que molts dèiem: una fal·làcia. Ha esclatat. El màxim representant, l'ex-president de la Generalitat, ha passat pel banc dels acusats. I tenim una Generalitat que no pot afrontar un pagament d'un crèdit de 123 milions d'euros, és a dir, pràcticament en una situació de suspensió de pagaments.

I a tot això, cal afegir-hi que s'ha desmantellat tot l'entramat d'institucions financeres del País Valencià, les dues caixes i l'únic banc, totes aquestes de tradició centenària, mentre el govern de la Generalitat mira cap a una altra banda i el principal partit de l'oposició manté un gran silenci, el mateix al qual ha estat sotmesa la societat valenciana. Per tant, el model imperant fins ara s'ha trencat. Un model que es presentava com a referent d'excel·lència ha quedat reduït a no res.

És, per tant, una situació tràgica: estem sota mínims. No solament cal sanejar les finances públiques, sinó tota la vida pública del País Valencià. I tenint en compte que al País Valencià hi ha gent molt competent i preparada, de primer nivell, caldria portar a terme

un pla de sanejament global. Cal una solució a la italiana o a la grega. Alguna fórmula que deixe la gestió en mans de gent competent perquè n'hi ha molta, al País Valencià. Com? Doncs probablement cal un govern de concentració nacional que agafe les regnes del país per superar la crisi social i que també negocie amb Madrid el seu pacte fiscal, perquè cal més que mai que tots els recursos generats pels valencians siguen utilitzats en benefici dels valencians.

Cal, doncs, un nou govern amb tres grans objectius: sanejar la vida i el comportament públics, sanejar les finances públiques i negociar amb l'estat un nou finançament, el corresponent pacte fiscal.

Tot això no ho faran els governants actuals. Això és claríssim. Per tant, en calen uns altres. Totes les forces amb representació parlamentària, amb el PP inclòs, haurien de reunir-se i parlar-ne. De manera constructiva, junts, deixant els partidismes a casa i amb la disposició de cedir quan calga per dissenyar un pla amb el suport de tots i un govern de consens. Pel bé del país. Perquè, si no, no eixirem d'aquest forat. ■

Imma Monsó i la dona veloç

'Sóc ràpida, no ho puc evitar', llegia Imma Monsó, visiblement nerviosa i contenta per haver guanyat el Premi Ramon Llull 2012 amb la novel·la 'La dona veloç'. I deia: 'Aquesta frase del principi del llibre dóna moltes pistes sobre la novel·la. Perquè la velocitat hi té un paper molt important. La distorsió del temps és el gran tema de la novel·la. El concepte del temps m'interessa des de fa molts anys, perquè aquesta immediatesa i instantaneïtat és un dels factors que mou el món contemporani.'

Imma Monsó és un d'aquells que no entrarien mai en una travessa per a guanyar el Premi Ramon Llull. És una autora valorada per la crítica, que ha guanyat uns quants premis, la majoria per obra publicada, i que ha estat fidel a una mateixa editorial, la Magrana, des de fa una dècada. Va debutar el 1996 amb 'No se sap mai' a Edicions 62 i seguint els passos dels editors Oriol Castanys i Anik Lapointe, quan van passar a RBA/la Magrana, Monsó va començar a publicar-hi. Però ara Oriol Castanys ja no és a l'editorial i Anik Lapointe es dedica a unes altres coses a RBA. Per això Monsó ha decidit començar una etapa nova i presentar-se al Premi Ramon Llull, amb una motivació que va més enllà de la dotació econòmica: 'Em fa molta il·lusió que la novel·la es tradueixi al francès.' (L'obra guanyadora també es publica en espanyol i en francès.)

Franca Masu, música de l'Alguer

Cliqueu per veure el vídeo de Franca Masu on interpreta amb l'acordionista Fausto Beccalossi la cançó 'Minyona morena' a l'Espai VilaWeb.

Fa deu anys que Franca Masu emociona amb la seva veu des de l'escenari. Ara ha volgut immortalitzar els millors moments d'aquesta dècada en un disc, '10 anys', que recull cançons enregistrades en directe: peces pròpies, peces tradicionals de l'Alguer i dues cançons inèdites en sard. Les tretze cançons de '10 anys' transporten als directes de Franca Masu, en què la cantant i els seus músics deixen via lliure a la improvisació. Les peces formen part dels tres discos en català de Masu. 'Fer servir l'alguerès va ser una bona aposta, perquè m'ha permès no deixar el jazz i acostar-me a cantar en alguerès d'una altra manera, sense ser folklòrica.'

Una oportunitat d'escoltar-la en directe és el 4 de febrer, a la sala Luz de Gas de Barcelona, dins el festival de cançó d'autor Barnasants.

J.V. Foix

'Sol, sóc etern'

J.V. Foix es va morir un 29 de gener de 1987, fa vint-i-cinc anys. En ocasió de l'aniversari s'ha recordat el poeta de maneres diferents: la Fundació J.V. Foix va convocar els lectors a la seva tomba, al cementiri de Sarrià de Barcelona, per llegir-ne poemes. I la xarxa també el va recordar amb apunts als blocs, a Facebook i a Twitter. A més, l'editorial Quaderns Crema ha recuperat un dels llibres majors del poeta i més coneguts, 'Sol, i de dol', en edició de butxaca i amb un nou pròleg de l'editor Jaume Vallcorba. Vallcorba va treballar durant anys colze a colze amb l'autor per fixar el text de la seva 'Obra poètica', que Quaderns Crema ha publicat en catorze volums.

La Fundació J.V. Foix, presidida per Jordi Madern, ha organitzat tot d'activitats per commemorar els vint-i-cinc anys de la mort del poeta. El primer va ser el mateix dia 29, al cementiri de Sarrià, on reposa el poeta. Hi va parlar Xavier Lloveras, autor del text 'Mots i maons' inclòs al llibre 'Tombs & Lletres' de l'editorial Sidillà. Després es llegiren poemes de Foix. També, escriu Madern: 'A aquest acte ens proposem que en segueixin uns altres en què es glossi degudament la figura i l'obra de J.V. Foix.' La fundació publicarà enguany, cada setmana, un article dels molts que va publicar a les pàgines de 'La Publicitat' entre 1922 i 1936. ■■

Leo Messi, portada de 'Time'

La revista nord-americana 'Time' ha escollit una fotografia del jugador del FC Barcelona Leo Messi per a il·lustrar la portada. És la primera volta que un futbolista és el protagonista de la famosa portada, en la qual ja han aparegut esportistes com Tiger Woods, Michael Jordan i Muhammad Ali. Segons 'Time', Lionel Messi és 'el millor futbolista del món de l'actualitat i probablement el millor de tots els temps'.

Aquest mes, Messi ha estat destacat amb la Pilota d'Or per tercer any consecutiu. Iguala les tres Pilotes d'Or consecutives del francès Michel Platini, i també les tres que van aconseguir els neerlandesos Johan Cruyff i Marco van Basten.

Montserrat Serra

Joan F. Mira: 'L'etapa triomfal del PP comença a trontollar'

L'escriptor valencià considera que 'hi ha coses de fons que van canviant' al País Valencià · En parla en aquesta entrevista en profunditat

A Joan Francesc Mira, el molesta que Francisco Camps es passegi somrient i amb cara triomfal després de l'absolució, però creu que és 'un moniato' i que la seva trajectòria i allò que representa ja s'acaben. En aquesta entrevista considera que hi ha coses de fons que van canviant al País Valencià, que la dreta integrista ha deixat de bramar com abans i que el canvi al País Valencià és tombar el PP. I no ho veu impossible. 'A vegades, amb el 5% de canvi de vot n'hi ha prou.'

—Com us ha fet sentir el veredicté que considera no culpable Francisco Camps?

—Em molesta, a part la infladíssima repercussió que ha tingut als mitjans, que un personatge funest i desagradable com Camps es passege amb aquell somriure i aquella cara triomfal, d'èxit i de gust i de satisfacció. Ell i la seua colla nefasta. És això que realment em molesta. Perquè no és un 'capo' de la màfia ni un lladre, és un moniato, un home que s'ha deixat afalagar, s'ha deixat estirar la jaqueta i s'ha deixat fer un regal... És més una qüestió de personalitat ètica i estètica que no

la del típic polític lladre.

—Com pot ser que l'hagin absolt?

—Perquè les nou persones que formaven el jurat tenen les seues visions i opinions, i molt probablement la majoria que ha votat en favor de la no-culpabilitat de Camps ha votat també per adscripció ideològica. Són persones que segurament també el votaren en les últimes eleccions. I l'advocat de la defensa ha estat molt hàbil, intentant convèncer el jurat amb proves o documentació moltes vegades circumstancials per a suscitar afinitat o simpatia. I ja sabíem des del començament que, a Camps, l'havien d'absoldre.

—Per què?

—Perquè un tribunal professional mira l'objectivitat i la qualitat o el pes processal de les proves. I prendria decisions professionals. Però els membres d'un jurat finalment voten per simpatia, per afinitat, per sensacions. No són professionals de la valoració de les proves.

—Sembla que una part de la societat valenciana encara vegi bé Camps i què fa.

'Ara comencen a canviar algunes coses fins i tot en ambients sociològics i ideològics de dretes i d'una part de la classe política i de la premsa conservadora'

—No exactament. És ben vista la mena d'idees, eslògans i imatges que ell i el seu antecessor Zaplana, i la batllessa de València, van llançar durant molt de temps. Aquell llenguatge d'autoexaltació dient contínuament que som els millors, que som un exemple mundial d'enveja, que tothom volia ser com nosaltres, que érem els més fantàstics, que teníem el que no tenia ningú, que tothom mirava cap a València... I tot això sense tenir absolutament res, perquè la realitat dels nombres diu que al País Valencià som en el furgó de la cua de la renda per càpita.

—Això agrada a la gent fins que no li esclata la realitat a la cara.

—A molta gent li ha esclatat a la cara. Ara comencen a canviar algunes coses en sectors importants de la població i fins i tot en ambients sociològics i ideològics de dretes, dels empresaris, i d'una part de la classe política conservadora i de la premsa conservadora.

—Quins exemples en tenim?

—He llegit últimament dos editorials del diari 'Las Provincias',

el clàssic defensor del senyor Camps, dient que ens hem equivocat, que hem fet les coses malament, que els governs d'aquests últims anys, és a dir, els del PP, han comès excessos, ens han portat a la ruïna, hem perdut les institucions financeres, hem perdut massa trens, hem gastat massa diners inútilment i ara estem fotsuts, i la culpa, la tenim nosaltres, i no els catalans. Ja comencen a fer editorials en aquest sentit, que fa un any i mig o dos eren inimaginables.

—Hi ha una certa fractura social?

—És habitual que n'hi haja en qualsevol espai polític. Els qui són afins o que tenen simpatia pel govern que han votat durant tants anys tenen tendència a culpar els altres. Aquesta divisió és normal. Però també hi ha hagut una gran incomunicació entre els uns i els altres, en els mitjans de comunicació i també en allò que se'n diu la societat civil, les entitats, les associacions, on realment hi pot haver convivència i diàleg. No n'hi ha hagut, però això comença a canviar. Ara aquest sector de dreta, tan pagat i content d'aquests dispendis,

comença a veure que això que han fet els seus ens porta a la ruïna.

—També hi ha un sector que es declara molt pròxim a Camps, malgrat les converses vergonyants que tots hem sentit.

—Els qui tenen pes realment, les associacions empresarials, o els qui tenen més seny en el PP, no busquen gens la tornada a la presidència de Camps; no ho tolerarien. Ara té el suport dels qui han estat sempre al seu voltant, començant per la batllessa de València i els sectors més de l'Opus i de la dreta religiosa. Però aquesta gent ara són minoritaris. A la llarga, Camps i tot allò que significava d'aquesta vàcua exaltació, el dispendi i la imatge del triomfalisme amagant una realitat desastrosa, s'acabarà.

—Cap on pot portar tot plegat?

—Cap on pot portar, no ho sé. Però hi ha un sector, si vols reduït numèricament, però molt significatiu de la població, que sempre s'ha manifestat d'una manera activa. Hi ha hagut manifestacions molt grosses al carrer, però mai no hi ha hagut

Cliqueu per veure el vídeo sobre la multitudinària manifestació de València contra les retallades i contra la sentència del cas Camps.

una força política sòlida, solvent i potent, que els socialistes haurien tingut l'obligació de ser, capaç de recollir això.

—Però no ho han estat.

—No, el PSPV és una petita empresa de col·locació d'amics, afins i coneguts i de baralles internes i no fan, ni pensen res més, ni els preocupa res més. Ara mateix, en aquest moment de canvi, els socialistes estan ocupats, al cent per cent, en les seues coses internes. És una força política que viu per una pura inèrcia històrica dels temps gloriosos de Felipe González.

—Qui recull la resistència i la protesta és Compromís.

—Sí, el Bloc ha lluitat molts anys, i la gent que ha passat d'Esquerra Unida a Iniciativa, la gent més digna i amb les idees més clares i més activa, és també a Compromís. Ells recullen

una part de tot això. Una part que ve de molt antic, perquè aquesta minoria de què parlava és una composició de la gent més modernitzadora i moderna i més europea i amb més cultura i més nacionalista i més fidel al país, que ha existit sempre. Li ha tocat d'aguantar totes les pressions imaginables i les no imaginables. Això comença a traure el cap, i és significatiu.

—I té més recorregut políticament? Com es pot articular tota aquesta força que hi ha al carrer?

—No ho sap ningú. Les manifestacions grosses a València que varen començar fa dos anys es deien 'en moviment'. És a dir, una part d'aquesta gent que ix al carrer no vol ser representada per ningú. I en paral·lel, encara que no hi tinga res a veure, hi ha els indignats, que diuen que no es volen organitzar ni que els

represente ningú. Però què passa? Que això s'acaba, s'exhaureix per si mateix, el moviment espontani es dissol i ja està. No volen donar suport a res del que existeix, però no són capaços de crear res nou.

—S'ha de jugar el partit en el terreny polític?

—Si al País Valencià vols canviar les coses, has de tombar el PP; i si vols tombar el PP, necessites diputats, és a dir, vots; és a dir, una organització política. I no sé què passarà d'ací a tres anys, cinc o deu. Només sé una cosa com a constatació: hi ha coses de fons que van canviant. L'afrontament entre dos sectors ideològics no és tan salvatge ni tan virulent com quan aquesta dreta integrista, fins fa po cs anys, bramava i dominava. Aquesta dreta integrista són quatre desgraciats folklòrics.

[Llegiu-ne l'entrevista completa](#)

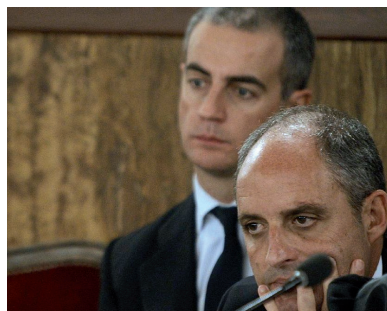
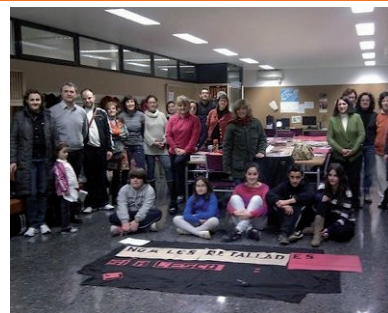

Tancaments en una trentena d'instituts valencians

Professors, alumnes i pares i mares d'una trentena d'instituts de secundària es van tancar el 24 de gener a la nit als seus centres. Entre aquests hi ha els IES Malilla i Cabanyal de València, el Tirant lo Blanc de Torrent, el Ramon Muntaner de Xirivella i el Politécnic de Castelló.

Clam a València: 'Més educació, Camps a la presó!'

'Més educació, Camps a la presó' fou una de les proclames més repetides, acompanyada de pancartes com 'Jo sí que sóc no culpable' o 'Sí que sou culpables d'haver arruïnat el País Valencià', a les manifestacions contra les retallades. I és que la indignació ha esclatat aquests últims dies i en cosa d'una setmana s'han vist algunes de les manifestacions més grosses d'aquests últims anys.

Les converses que condemnen Francisco Camps

Francisco Camps va rebre amb satisfacció el veredict que li estalvia de pagar la multa prevista pels delictes de suborn impropï. Però el veredict no esborra de la memòria dels ciutadans les converses telefòniques que es van sentir durant el judici i que posen en evidència les 'estretes relacions' entre els màxims responsables del Consell i el PP valencià i els caps de la trama Gürtel.

Això no es pot acatar

'La sentència que absol Camps no es pot acatar, tenint en compte que tot el país ha seguit el judici, ha sentit amb les seues orelles què s'hi ha dit i ha vist com es comportaven els acusats. Cinc homes han decidit que ell no era culpable. Però tothom sap que aquests jurats s'han negat a veure totes les proves presentades, ben contundents, per cert. I això no es pot acatar', diu Vicent Partal a l'editorial.

Regina Laguna: 'Majoria absoluta'

Jurídicament, han eixit a relluir les errades inicials de la sala civil i penal del TSJCV, del tribunal valencià, que va separar el 'cas dels vestits' de la trama principal del cas Gürtel al País Valencià: la del finançament il·legal del PP.

Montserrat Serra

Cristòfol Soler: 'El govern balear menysté la llengua i desfà la normalització'

Foto: Raphel Pherrer (Diari de Balears)

L'ex-president popular de les Illes Balears, contrari a la política lingüística i cultural del govern de Bauzá

L'ofensiva del govern balear presidit per José Ramón Bauzá contra la llengua i la cultura catalanes ha marcat els primers mesos de la legislatura. L'últim capítol d'aquesta ofensiva és la proposta de modificar la llei de la funció pública per suprimir el requisit que els candidats a funcionaris sàpiguen el català. Un moviment ciutadà ha presentat milers d'al·legacions a l'avantprojecte de llei. Algunes d'aquestes al·legacions, les ha presentades Cristòfol Soler, l'ex-president popular del govern, que encara milita al PP i que ataca en aquesta entrevista la política lingüística i cultural de Bauzá.

—Per què heu presentat al·legacions a l'avantprojecte

de la llei de funció pública impulsat pel vostre partit?

—El programa del Partit Popular a les eleccions deia que es farien actuacions per fer viable la lliure elecció de la llengua vehicular a les escoles. Això suposava retocar la normativa escolar, però quedava ben clar que no es tocava la llei de normalització lingüística, aprovada per consens de tots els partits el 1986 amb un govern de la coalició popular, amb Aliança Popular, el Partit Demòcrata Popular i Unió Liberal. Aquesta llei ha permès a tots els governs posteriors de fer-ne una interpretació i aplicació particulars. És com una espècie de constitució de la llengua al nostre territori, amb respecte per a les modalitats lingüístiques, però

reconeixent totes les implicacions de l'estatut, on es diu que el català és la llengua pròpia de les Illes Balears.

—Si ja no hi ha consens, Bauzá pot impulsar una reforma...

—El consens, que ha operat des del 1986, ha permès governar els distints governs de dreta i esquerra que s'han anat succeint sense que ningú no hagi hagut de plantejar cap modificació a la llei de normalització lingüística. Ha estat possible en el sentit que cada consell ha anat fent una modulació de com aplicava la llei segons la seva orientació. Permetia governar a dreta i esquerra, a catalanistes i anticatalanistes (en una denominació que no m'acaba d'agradar), sense haver de tocar-la perquè permet marcar el ritme i el tempo en el procés de normalització lingüística.

—Com s'ha trencat el consens?

—En un determinat moment de la campanya pre-electoral del PP va sortir aquesta qüestió sobre la llei de normalització en unes paraules del president Bauzá a Eivissa. Va dir que modificaria la llei perquè els pares puguin triar la llengua vehicular a l'ensenyament. Però el mateix dia es va corregir dient que només caldria modificar la llei d'ensenyament sense tocar la de normalització lingüística. La llei actual de normalització ja permet escollir la llengua vehicular a l'escola.

Per una altra banda, la llei de funció pública no diu que el català tingui primacia, sinó que estableix que es determinaran els requisits del nivell de català que cal tenir en el catàleg de llocs de feina. Hi ha requisits molt diferents per a cada categoria laboral: des d'un nivell de domini de la llengua parlada, fins a un domini tècnic

administratiu o jurídic en català. Si cal fer algunes exempcions, es poden fer en aquesta concreció del catàleg i no cal modificar cap llei.

—Per què es vol reformar la llei de normalització?

—En el programa electoral del PP, enlloc no es diu que es modificarà la llei de normalització ni tampoc la del funcionariat. No hi havia cap previsió en aquest sentit i s'ha començat per aquí amb una llei de funció pública que deixa el català per terra. Passa de ser un requisit, que pot ser objecte d'exempció per a determinats llocs de feina, a simplement un mèrit. Però és que s'imposa un sector del partit que no és majoritari.

—Parleu-nos dels sectors del vostre partit...

—Dins el partit hi ha hagut sempre dos sectors definits d'una manera clara i contundent. Hi ha una sensibilitat regionalista amb una concepció de partit més acostada al territori i al país. Aquest Partit Popular té les coses clares. Per una altra banda, ens trobam als congressos que, sobretot a Mallorca, a la zona de Palma, de Calvià, de Lluçmajor, zones amb més percentatge de forasters, hi ha hagut sempre uns nuclis minoritaris espanyolistes. En temps d'en Cañellas representaven tan sols entre un 7% i un 10%.

—I ara han crescut?

—A les eleccions internes passades es van proposar dues alternatives: la de Carlos Delgado i la d'en Bauzá. El president Bauzá va rebre tot el suport, poble per poble, del Partit Popular que havia aplegat Cañellas, amb sentiment de país. En canvi, el senyor Delgado va fer una campanya amb un perfil

espanyolista descarat. En el congrés, en Bauzá va aconseguir un 70% dels vots i, en lloc de tirar endavant el seu projecte, va voler fer una integració de la candidatura d'en Delgado. Però la cosa que sorprèn a molts que vam donar suport a Bauzá és que sembla que el congrés, l'hagi guanyat en Delgado, perquè es fan les polítiques d'aquest sector espanyolista.

—La militància va fer confiança a Bauzá...

—Va ser un congrés sense debat programàtic. Per tant, per trobar un projecte d'idees avalat per la militància hem d'anar al congrés del 2008, quan es fa presidenta na Rosa Estaràs, que defensa una posició lingüística i de país clara i neta. Les polítiques lingüístiques i culturals del govern actual no consten als documents ideològics i programàtics del Partit Popular.

—S'ha fet un cop d'estat ideològic?

—Sí. Encara que ells diguin que no hi ha cap atac a la llengua i justifiquen les decisions amb raons jurídiques i amb els canvis demogràfics i culturals que hi ha hagut a les Illes. Per jo, la cosa més curiosa i greu d'aquesta qüestió és que s'acusi d'indisciplina els qui presentem al·legacions a l'avantprojecte de llei en un procés que s'ha obert per voluntat del govern, que encara no l'ha aprovat ni l'ha tramès al parlament. Tampoc no s'ha debatut al partit. Si el consell ha volgut obrir un procés públic de consulta per a la modificació de la llei, no es pot demanar que en quedem exclosos els militants del partit ni les institucions governades pels nostres batlles.

Llegiu-ne l'entrevista completa

Fraga, el tabú de la transició

S'ha mort l'històric ministre franquista, responsable de l'execució de Julián Grimau i dels assassinats de Vitòria. Fundador del PP i president de Galícia

S'ha mort Manuel Fraga, una de les figures cabdals de la política espanyola. Provenint del franquisme, Fraga va ser el fundador del PP i va exercir de president de Galícia. La seva figura ha estat molt controvertida per la repressió que va exercir.

Manuel Fraga Iribarne va ser nomenat ministre d'Informació i Turisme del règim franquista l'any 1962, càrrec que va ocupar fins el 1969. Fraga va ser el portaveu del govern que va anunciar l'execució del dirigent del PCE Julián Grimau, a qui va qualificar de 'ese caballerete'. Franco va demanar als seus ministres que signessin personalment la condemna i dos s'hi van negar. Fraga, la va signar.

En aquell càrrec, responsable també de la censura, Fraga es va fer famós per banyar-se a la platja de Palomares quan hi va caure una bomba atòmica nord-americana, per a demostrar que no hi havia perill. Fraga també va ser l'inspirador de la campanya dels 'vint-i-cinc anys de pau'. Posteriorment va ser nomenat ambaixador espanyol a Londres.

Fraga va tornar a formar part d'un govern el 1975, quan va ser nomenat ministre d'Interior del govern de Carlos Arias, tot just després de la mort de Franco. Durant el seu mandat van passar tot d'episodis greus, el pitjor dels quals va ser l'assassinat a la capital basca, Vitòria, de cinc manifestants, la raó del 'Campanades a Mort' de Lluís Llach. També van passar els fets de Montejurra i van aparèixer els escamots que atemptaven a l'estat francès contra militants d'ETA.

El 1976 va fundar el Partit Popular, Aliança Popular en aquell moment, del qual ha estat president d'honor fins ara. Fraga va ser un dels ponents de la constitució espanyola. El 1982 Fraga va aconseguir esdevenir el cap de l'oposició després de la gran victòria del PSOE i l'enfonsament de la UCD. Posteriorment va ser eurodiputat i finalment, durant quinze anys, va ser president de la Junta de Galícia, càrrec que va deixar el 2005.

Quan en algunes entrevistes se li va demanar si condemnaria o criticaria el franquisme, sempre s'hi va negar. ■■

Vicent Partal

Fraga i la covardia

És precisament la covardia d'aquesta societat que ha permès que un home com Fraga pugui morir sense haver passat vergonya de les coses que féu.

Manuel Fraga Iribarne té la culpa de moltes coses. I greus. Però no té gens de culpa de la covardia d'una societat que ni, quan es mor, no sembla capaç de passar-hi comptes.

No puc dir que em sorprenga que la dreta espanyola ploree avui. Ho trobe normal. Fraga n'ha estat durant dècades un dels dirigents més grans, si no el més gran. I als de la dreta, no crec que els importe gaire la diferència entre la dictadura i la democràcia. Ploren el seu home.

I tampoc no és que em sorprenga gaire l'actitud de l'esquerra oficial o de la immensa majoria dels mitjans, que simplement han recordat el Fraga 'fundador del PP i president de Galícia', com si abans no hagués existit. No em sorprèn perquè ja entenc que no és fàcil de reaccionar-hi ara, després de tants anys d'esborrar la memòria.

Però que reste ben clar que és precisament la covardia d'aquesta societat, que ha permès que un home com Fraga pugui morir sense haver passat vergonya de les coses que féu i sense haver de renegar ni tan sols dels seus crims.

Crims gens metafòrics. Entre aquests, l'assassinat, en ple franquisme, del dirigent del PCE Julián Grimau porta la seua signatura. I també els morts de Vitòria, els que inspiraren 'Campanades a mort' de Lluís Llach, una cançó impagable que clama: 'Que en la mort us persegueixin les nostres memòries.'

Per cert: per als teòrics de la comunicació, la comparativa de la reacció de Twitter i Facebook amb la dels mitjans de comunicació tradicionals pot explicar molt bé per què aquests s'enfonsen cada dia un poquet més.

Manuel Fraga Iribarne, després de l'incident nuclear de Palomares del 1967, banyant-s'hi amb l'ambaixador dels Estats Units, Angier Biddle Duke.

La mort de Fraga, segons Xavi Castillo

L'actor valencià Xavi Castillo presenta una nova crònica en vídeo de la sèrie 'Veriueu-ho', sobre l'actualitat valenciana. A més, en aquesta ocasió Castillo també parla de la mort de l'ex-ministre franquista i ex-president de la Junta de Galícia, Manuel Fraga. 'Veriueu-ho' es pot veure a VilaWeb TV i Levante TV.

'Campanades a morts', Lluís Llach

'Assassins de raons, assassins de vides. Que mai no tingueu repòs en cap dels vostres dies i que en la mort us persegueixin les nostres memòries'. La cançó de Lluís Llach recorda els fets que succeïren el 3 de març de 1976 al barri de Zaramaga, a Vitòria (País Basc), en què, arran una vaga d'obrers, la Policia Nacional va matar cinc persones.

Lluís Llach, cantant

'Manuel Fraga va ser un feixista'

En Manuel Fraga Iribarne va ser un feixista responsable, amb la seva signatura solidària amb els ministres d'en Franco, d'uns quants assassinats polítics pels quals mai no va demanar perdó, ni mai no se li han demanat responsabilitats ni polítiques ni penals.

En temps de la transició va ser culpable directe de fets luctuosos com els de Vitòria (cinc morts i desenes de ferits en un metrallament d'obriers indefensos a la sortida d'una església), pels quals tampoc no va demanar mai perdó ni tampoc no se li va demanar responsabilitat política o penal. Sembla que va tenir el mèrit de transformar la dreta casernària espanyola en una dreta cavernícola espanyola.

No seré pas jo qui li ho agraeixi. Gràcies a això, i al fet que no hi va haver ruptura amb l'antic règim

–i ell n'és prova documental–, se li va permetre de participar en la redacció de la constitució espanyola, i n'hi ha que pensem que encara en paguem peatge.

En termes més polítics, ell és un dels responsables que el centre-dreta espanyol no tingui gens de transcendència en el panorama polític actual i que tot l'espai conservador sigui representat pel Partit Popular, una dreta extrema en postulats i acció.

Respecte de Catalunya i dels Països Catalans, ha tingut sempre una actitud més que bel·ligerant pel seu immaculat 'amor a Espanya' –a aquestes alçades ja no cal comentar res–. Segurament que el seu Déu, el deu haver agafat confessat i tampoc no li demanarà cap responsabilitat. Escarnis de mal empassar. Això sí, que descansi per sempre. ■■

Mai no se li han demanat responsabilitats ni polítiques ni penals.

Sembla que va tenir el mèrit de transformar la dreta casernària espanyola en una dreta cavernícola espanyola.

Martí Crespo

Andoni Txasko: 'La nostra pretensió era de fer seure Fraga al banc dels acusats'

Entrevistem el president de l'Associació 3 de Març, que recorda l'assassinat de cinc treballadors a Vitòria el 1976 a mans de la policia, quan Manuel Fraga Iribarne era ministre de Governació espanyol

Pedro María Martínez Ocio, Francisco Aznar Clemente, Romualdo Barroso Chaparro, José Castillo i Bienvenido Pereda. Són els cinc obrers assassinats a trets per la policia el 3 de març de 1976, quan assistien a una assemblea de treballadors en una església de la capital basca, Vitòria. Trenta-sis anys després, l'Associació 3 de Març continua reclamant tota la veritat i que els responsables polítics d'aquell crim siguin jutjats. Manuel Fraga, com a ministre de Governació espanyol a l'època, ja no podrà seure al banc dels acusats. En parlem amb Ando-

ni Txasko, un dels cent cinquanta ferits per aquella actuació policíaca i president de l'entitat.

–Manuel Fraga Iribarne s'ha mort. Què us ve al cap?

–Un sentiment agredolç. D'una banda, hem pogut comprovar que totes les persones, bones, dolentes i regulars, al final s'acaben morint. Però, d'una altra banda, ens han vingut al cap totes les conseqüències nefastes que hi va haver durant el seu govern, totes les atrocitats que es van fer. Començant pels cinc treballa-

dors assassinats aquí a Vitòria i continuant per molts assassinats més, alguns d'aquests en manifestacions de solidaritat amb els fets de Vitòria. Un exemple el teniu a Tarragona, amb la mort de Juan Gabriel Rodrigo. Hem vist, doncs, que aquesta persona ja ha desaparegut, però també en lamentem la mort en el sentit que se n'ha anat sense càstig, no ha estat jutjat ni l'hem pogut fer seure al banc dels acusats. Fraga s'ha mort en la més completa impunitat i ajudat per un estat espanyol que avala en certa manera, o totalment, aquesta impunitat.

—Quina implicació va tenir Fraga en els assassinats de Vitòria?

—En aquell moment, el 1976, Manuel Fraga Iribarne era el ministre de Governació espanyol i màxim responsable de les forces de la policia. Si bé no podem demostrar-ho, tothom sap que el màxim responsable dels fets de Vitòria va ser Fraga, que regia el Ministeri de Governació. El cap suprem de l'estat en aquell moment era Juan Carlos I de Borbó i el president era Arias Navarro, però el ministre de Governació era Fraga i el ministre de Relacions Sindicals, Martin Villa. Tots tenien una part d'implicació en l'actuació de la policia. Però creiem que la premeditació i la planificació venia del Ministeri de Governació, a partir també d'unes exigències de la patronal alabesa, que deia que a Vitòria es preparava una revolució, un petit soviet, i que se'ls escapava de les mans. Demanaven des d'aquí que s'actués amb duresa per reprimir i acabar aquella revolta popular en favor d'unes millores sociolaborals

i de la recuperació de les llibertats perdudes.

—Si no s'hagués mort Fraga, què esperava l'associació?

—La nostra pretensió sempre ha estat de fer-lo seure al banc dels acusats juntament amb la resta de persones que considerem responsables dels fets, i que passessin per un judici que dictaminés com va anar realment tot. No tenim odi ni volem venjança, solament justícia; no preteníem que ni Fraga ni ningú d'edat avançada anés a la presó, però creiem necessari que passin a la història com allò que verament van ser, uns criminals i uns genocides.

—Hi ha hagut oblit?

—En el fons tothom sap què va passar i tothom sap que els fets de Vitòria continuen impunes, a tenor d'uns pactes de la Moncloa fixats durant la transició i en què es va redactar una llei d'amnistia que precisament no era d'amnistia, sinó de punt final. Totes les conseqüències de la dictadura, del règim militar franquista, van restar impunes i es va fer creu i ratlla. Això, tothom ho sap. Aquests dies, amb la notícia de la mort de Fraga, tothom, quan en glossa la biografia, el qualifica de responsable de la matança de Vitòria. Fins que no s'ha mort, doncs, no s'ha dit que Fraga n'era el responsable. Ara sembla que li carregaran totes les culpes. Però no és pas l'únic culpable, n'hi ha molts més, com he esmentat suara.

—Les víctimes de Vitòria han estat prou reconegudes?

—No, creiem que no hi ha hagut prou reconeixement de les víctimes de Vitòria. A poc a poc, amb

tot, hem aconseguit, com a mínim, que s'hagi canviat el relat. Al principi la classe treballadora de Vitòria era una colla de terroristes que va atacar la policia, que va haver de disparar per preservar la vida. Aquest relat, l'hem anat canviant i hem aconseguit que, si més no, ens reconeixin que érem lluitadors per la llibertat i la democràcia. En aquest sentit, a alguns hem estat admesos en la llei de memòria històrica espanyola, però és una llei discriminatòria, incompleta, que ens nega la justícia i la reparació en part, si més no respecte d'unes altres lleis fetes per a unes altres víctimes. I la justícia, per nosaltres, és fonamental. Exigim que es posi fi a la impunitat, que els culpables seguin al banc dels acusats i que siguin jutjats. En aquest sentit, l'estat espanyol encara ha de reconèixer moltes coses i ha d'admetre la seva responsabilitat. Aquest mateix mes, per cert, farà quaranta anys del Bloody Sunday irlandès, en què catorze civils foren assassinats en una manifestació pels drets civils i polítics a Derry. El 2010 el govern britànic va reconèixer en un informe la innocència de les víctimes i la culpabilitat de l'exèrcit, i el seu primer ministre, en nom del govern, va demanar perdó a les víctimes i als familiars. Aquest és l'exemple a seguir, allò que exigim al govern espanyol, a Mariano Rajoy. Abans ja ho havíem demanat al govern socialista de José Luis Rodríguez Zapatero. I això és el que han de fer. Han de reconèixer el mal causat, han de jutjar els fets i s'ha de saber què va passar realment el 3 de març de 1976 a Vitòria.

Llegiu-ne l'entrevista completa

Martí Crespo

Retallada democràtica a Hongria

Partitocràcia real, verí lent que ataca la democràcia, deriva autocràtica, putinització de la política... Són alguns dels termes que han fet servir aquests últims temps prestigiosos mitjans de comunicació de tot el món, com Der Spiegel, The Guardian, The New York Times i The Washington Post, a l'hora de referir-se a la situació que viu actualment Hongria sota la legislatura del primer ministre conservador Viktor Orbán.

De motius per a recórrer a aquests conceptes i titulars, no en manquen en l'acció de govern de l'ahora dirigent del partit Fidesz (acrònim de Fiatal Demokraták Szövetsége, l'Aliança de Joves Demòcrates). Orbán, que ja va ser primer ministre del país de 1998 a 2002, va recuperar el càrrec en les eleccions de 2010 amb un 52,73% dels vots. Des d'aleshores, i amb mètodes autoritaris, el seu govern ha sotmès a un ferri setge molts sectors del país. Gràcies a la folgada majoria de dos terços

que té al parlament, el Fidesz ha introduït canvis unilaterals i segons el seu propi interès en totes les institucions de l'estat que no tenia sota control, incloent-hi la presidència, unes quantes agències públiques i els tribunals suprem i constitucional: molts militants del partit al govern hi han entrat i en comprometen, consegüentment, la independència que se n'espera. En aquesta mateixa línia, l'executiu d'Orbán ha canviat el mètode d'elecció de jutges i ha intentat modificar el sistema electoral, per a afavorir la seva formació en futures eleccions.

Les modificacions legislatives i constitucionals aprovades amb el vist-i-plau de la majoria parlamentària han arribat fins i tot a aspectes tan personals com les creença religiosa: una nova llei, que estableix el catolicisme com 'la base de la nació', reconeix únicament catorze religions i dificulta, així, la pràctica d'unes quantes esglésies més, sobretot

de les denominacions protestants esteses entre la minoria gitana del país. Els mitjans tampoc no han pogut esquivar el corró d'Orbán. El seu govern no sols ha passat a controlar els canals de TV públics i a lligar-los curt, sinó que per mitjà d'un nou Consell de la Comunicació s'ha atorgat l'autoritat de regular diaris, TV, ràdios i portals d'internet privats i multar-los si publiquen segons quines informacions considerades 'poc objectives'.

L'apel·lació als sentiments més patriòtics dels hongaresos és un dels pilars de l'estratègia política d'Orbán per a consolidar la seva base electoral i mirar d'eixamplarla. Fidel a la visió del Fidesz, que concep Hongria com el país de tots els hongaresos (a més dels deu milions d'habitants, es calcula que en viuen més de dos milions i mig més fora de les seves fronteres, sobretot a Romania, Eslovàquia, Sèrbia i Ucraïna), l'1 de gener passat va entrar en vigor una polèmica

modificació constitucional que imposa el canvi de nom oficial del país de República d'Hongria (Magyar Köztársaság) a Hongria (Magyarország). Pel partit governant, doncs, Hongria ja no és una república, sinó el 'país dels hongaresos', en la mateixa línia de la norma aprovada fa uns quants mesos segons la qual qualsevol parlant d'hongarès pot demanar la nacionalitat hongaresa, resideixi on resideixi. En aquesta reivindicació dels territoris poblats pels hongaresos dels estats veïns, i no solament els de la república actual, Orbán s'alinea perillosament amb alguns dels postulats del partit d'extrema dreta i xenòfob Jobbik, que el 2010 va obtenir uns quants escons al parlament i que és al darrere de la prohibida Guàrdia Hongaresa, una formació paramilitar i xenòfoba protagonista de molts atacs contra la minoria gitana al nord del país.

Malgrat que l'oposició és emmordassada (i fins i tot

empresonada) per l'omnipresència del Fidesz en tots els ressorts de la política i els mitjans de comunicació, el cop d'estat democràtic d'Orbán, aprofitant el descrèdit de l'esquerra corrupta per guanyar rotundament les eleccions de fa dos anys, també ha començat a rebre contestació a l'exterior d'Hongria. Els EUA, l'OSCE i l'FMI han mostrat la preocupació per la retallada de drets i d'autonomia de molts òrgans del país, i la Comissió Europea va acordar el 17 de gener passat obrir un expedient sancionador al govern hongarès i exigir-li el canvi immediat de la llei adoptada recentment per a limitar la independència del Banc Central del país, la retirada de la mesura que afecta el sistema judicial i l'elecció de nous jutges, i la que restringeix la independència de l'agència de protecció de dades. Per l'executiu europeu, totes aquestes mesures vulneren els principis democràtics de la UE i la normativa comunitària.

El malestar generat a Hongria i més enllà de les seves fronteres per les reformes empreses unilateralment pel Fidesz de Viktor Orbán des de 2010 se suma a l'estupor que causen aquests fets en un país que va ser, precisament, el primer a rebel·lar-se contra el poder soviètic, l'any 1956, i també el primer a precipitar la caiguda del teló de ferro, el 1989. A Hongria, hi passen coses que tenen a veure amb l'Europa central i oriental, amb la tornada de velles pulsions explicades sovint per la complicada història de tots aquells territoris. Els vents de democràcia segrestada que bufen a Bielorrússia, Rússia o Ucraïna ja han arribat a un país de la Unió Europea i una pregunta de fons plana actualment en l'aire: Viktor Orbán serà una excepció "sui generis" restringida a Hongria o la seva recepta de dreta extrema i patriotisme xenòfob esdevindrà norma en una bona part de l'Europa més perifèrica?

Escòcia, full de ruta

El govern escocès ha indicat quin és el mapa que proposa per arribar a la independència. El primer pas serà la celebració del referèndum l'any 2014. La pregunta serà directa i clara: 'Esteu d'acord en que Escòcia sigui un país independent?'

El maig del 2016 es faran les primeres eleccions de l'Escòcia independent i el país elegirà el seu primer president. Això segons el **pla presentat per Alex Salmond**. Com a condició prèvia, els escocesos hauran de votar en referèndum la independència, un referèndum que ara Salmond accepta que sigui organitzat per les autoritats electorals britàniques.

El govern escocès ha indicat quin és el mapa que proposa per arribar a aquest punt. El primer pas serà la celebració del referèndum l'any 2014, on el govern escocès proposa que participin tots els més grans de setze anys i no sols de divuit.

La pregunta del referèndum serà directa i clara. El govern escocès proposa que sigui: 'Esteu d'acord que Escòcia sigui un país independent?' En el cas que el resultat del referèndum sigui favorable a la independència, aleshores els governs escocès i britànic començaran les negociacions per a arribar a la independència, que es proclamaria de manera oficial el maig del 2016.

Escòcia proposarà en aquestes negociacions que la reina ho sigui també d'Escòcia i que Escòcia tingui tots els atributs i responsabilitats d'un estat, formant part de la Unió Europea.

Quinze preguntes i respostes sobre el referèndum d'Escòcia

1. Quina és la proposta de referèndum del govern escocès?

L'SNP (Partit Nacional Escocès) es va presentar a les eleccions amb un programa electoral que incloïa un referèndum per a decidir la independència d'Escòcia. El programa electoral, i el discurs d'investidura d'Alex Salmond com a primer ministre, especificaven clarament que la proposta del govern escocès era de fer el referèndum a la segona meitat de la legislatura, l'any 2014 o el 2015.

2. La proposta de referèndum és important en el programa de l'SNP?

És essencial. De fet, en la legislatura anterior el govern en minoria de l'SNP ja va provar de fer un referèndum, però com que no tenia majoria al parlament no hi va reeixir. A les eleccions del maig del 2011, s'hi va presentar amb una proposta clara: si aconseguia la majoria absoluta al parlament convocaria un referèndum d'independència. I els electors la hi van concedir, aquesta majoria absoluta. L'SNP va obtenir 69 escons dels 129 del parlament escocès. A més, cal comptar els dos diputats dels Verds i una diputada independent, també favorables al referèndum. Hi ha, per tant, una majoria molt clara que hi és favorable.

3. Escòcia pot convocar un referèndum d'independència?

Aquesta és una de les grans

discussions. Formalment, la convocatòria d'un referèndum correspon al parlament britànic. Però el parlament escocès proposa una comissió independent, nomenada pel parlament escocès, perquè es faci càrrec de l'organització. El govern britànic, en principi, no ho accepta, però ha donat entenedent que podria arribar a un acord, puix que reconeix que Escòcia té el dret de votar sobre el seu futur. La fórmula seria que el parlament britànic 'cedís' la seva competència en matèria de referèndums al parlament escocès per a aquest referèndum concret.

4. La Gran Bretanya compta impedir el referèndum d'independència?

No. Mai. La Gran Bretanya reconeix que Escòcia és una de les quatre nacions constituents del Regne Unit (les altres tres són Anglaterra, Gal·les i el nord d'Irlanda) i que si el poble escocès vol separar-se de la Gran Bretanya, hi té dret. De cap manera no pensa a prohibir la votació.

5. Quin és l'origen de la polèmica d'aquests dies entre el govern britànic i l'escocès?

El govern britànic podia fer tres coses, atesa la decisió del govern escocès de tirar endavant, fos com fos, el referèndum. Primera, no fer res; però això és molt difícil d'explicar quan hi ha en joc la unitat del Regne Unit. Segona, prohibir-lo; cosa impensable,

perquè seria una agressió als drets dels ciutadans escocesos. Tercera, acceptar el referèndum; però amb condicions. I és això que prova de fer Cameron

6. Quines condicions posa el primer ministre britànic per al referèndum?

Hi posa dues grans condicions: la primera, que el referèndum es faci abans de divuit mesos (a tot tardar, a mitjan 2013) i no el 2014 com vol l'SNP; la segona, que la pregunta sigui directa: 'Voleu la independència d'Escòcia, sí o no.' En canvi, l'SNP proposa un referèndum amb tres opcions: una en favor de la independència, una altra en favor d'una autonomia més gran, i una tercera en favor de mantenir l'estatut actual. El govern britànic tampoc no troba bé que l'edat de vot es rebaixi fins als setze anys, com vol el govern escocès, en comptes dels divuit.

7. Per què el govern escocès proposa tres opcions?

És un dels punts més delicats del debat. La intenció tant pot ser de dividir el vot unionista com d'assegurar una millora de la situació actual, car tothom dona per fet que o bé guanyaria el 'sí' o l'opció de millorar l'autonomia actual. Aquest punt és discutit per molts independentistes escocesos que temen que, en realitat, no divideixi el vot independentista, en comptes de l'unionista.

8. Per què l'SNP vol fer el referèndum el 2014?

D'antuvi, perquè vol demostrar que Escòcia, governada pels independentistes, viu millor. Però també perquè el 2014 farà tres-cents anys de la derrota de l'exèrcit anglès a mans de l'exèrcit escocès a Bannockburn.

9. I per què el govern britànic vol el referèndum el 2013, a tot estirar?

Oficialment, l'argument de David Cameron és que el referèndum fomenta una gran incertesa, que és molt dolenta en termes econòmics. Però la raó real sembla que és que el nombre de partidaris de la independència no para de créixer; per això voldria un referèndum abans que no sigui massa tard.

10. Quina és la posició dels altres partits escocesos i britànics?

L'SNP defensa la independència, però no és sol; també la defensen alguns partits escocesos menors. Ara, tots els partits importants britànics (conservadors, liberal-demòcrates i laboristes) són contraris a la independència, si bé els liberal-demòcrates tenen una posició més oberta i són partidaris del referèndum.

11. Quin valor té la posició dels partits britànics a Escòcia?

A la Gran Bretanya, hi governa una coalició del Partit Conservador i del Liberal-

demòcrata. Al parlament escocès, aquests dos partits sumen 20 diputats de 129; és a dir, hi són una exigua minoria. Els laboristes n'hi tenen 37 i els independentistes, 68. A Escòcia, el Partit Conservador mai no ha estat una força política significativa, i més aviat és considerat un partit antiescòc. Per això la pressió de Cameron ha estat tan mal rebuda.

12. Quin paper faran els laboristes?

En principi afavoriran la unió. Però no tenen una posició simple. Els conservadors volen constituir una plataforma en favor de la unió, però els laboristes es resisteixen a entrar-hi perquè creuen que associar-se als 'tories' els faria molt de mal a Escòcia.

13. Què passaria, si els independentistes guanyaven el referèndum?

Segons el govern britànic, caldria una negociació entre el parlament d'Escòcia i el de la Gran Bretanya per a preparar la secessió d'Escòcia. La Gran Bretanya acceptaria la independència escocesa, però vol negociar qüestions sensibles, com ara l'accés al petroli de la mar del Nord. Ara, ningú no sap quina implicació tindria això en termes de pertinença a la Unió Europea. Hi ha qui opina que Escòcia hauria de tornar a demanar l'adhesió; qui creu que l'haurien de tornar a demanar tots dos, Escòcia i la Gran

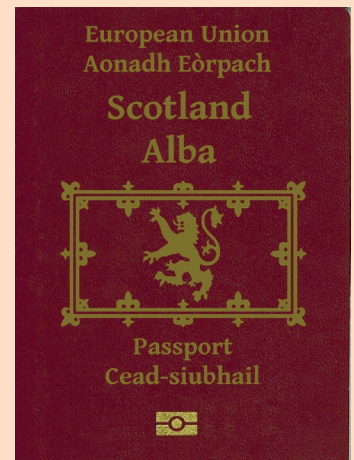
Bretanya, i qui sosté que Escòcia ja és dins la Unió i que, per tant, no caldria cap nova adhesió.

14. La Unió Europea s'ha pronunciat sobre el cas d'Escòcia?

No. Ho considera un afer intern britànic. Però, com a precedent, va establir als Balcans que, per a acceptar el resultat d'un referèndum sobre la independència, calia que hi participés el 50% del cens electoral i que el 55% dels votants optessin per la independència. Seria molt estrany que aquesta regla fos vàlida per a països tercers i no dins la Unió.

15. Si els escocesos guanyaven el referèndum d'independència, com s'incardinaria Escòcia a Europa?

La posició de l'SNP és de formar part de la Unió Europea i d'entrar a la zona euro.

Els partits catalans observen el procés escocès

Víctor Terradellas (CiU)

'Ni Madrid ni uns altres països ens condicionen l'agenda'

El secretari de relacions internacionals de CDC, Víctor Terradellas, diu que 'segueixen el procés incoat per l'SNP a Escòcia amb molta atenció des de fa molts anys'. 'Tal com fem amb qualsevol procés d'independència, no ens hi emmirallem, sinó que els observem per aprendre les millors coses de cada cas', afegeix Terradellas. 'Ja ho vam fer en el cas de Kosovè i Montenegro, amb dues maneres molt diferents d'arribar al mateix estadi. I ara observem Escòcia, amb més deteniment per la més gran similitud amb el nostre cas.'

Anna Simó (ERC)

'Aquí ens deixem marcar l'agenda des de Madrid'

Anna Simó, portaveu parlamentària d'ERC, diu que comparteixen el full de ruta de l'SNP, amb qui formen grup al parlament europeu. En canvi, diu: 'Aquí falta voluntat del govern, que sempre troba excuses: que si ara no és l'hora, que si falta maduresa, que si s'ha de convocar quan se sàpiga que es guanyarà... Però convocar el referèndum ja és guanyar. I tenim molt de camí fet, perquè s'ha fet una feina per explicar no sols arguments emocionals, sinó també materials.'

Uriel Bertran (SI)

'La transició nacional de Salmond contrasta amb la de Mas'

Per Uriel Bertran, el cas escocès és exemplar i exposa quin és el full de ruta de la seva formació, Solidaritat: 'Nosaltres, en la pròxima assemblea nacional de Solidaritat, proposem que tot el catalanisme impulsi una llei de transició a la independència, on es recollirien tots els passos que hauria de fer Catalunya des de l'autonomia fins a l'estat propi.'

Rut Carandell (Rcat)

'A Catalunya no es parla tan clar com a Escòcia'

'Escòcia ho té molt clar. Hi ha hagut unes eleccions prèvies a la convocatòria del referèndum que han donat la majoria als independentistes. I el camí s'ha començat a obrir des d'aquesta majoria', explica la vicepresidenta de Reagrupament, Rut Carandell. 'A Catalunya, davant els partits unionistes no tots els qui s'hi oposen se situen en l'eix independentista, i hi ha partits majoritaris, com CiU, que no practiquen obertament l'unionisme, però que tampoc no porten a la pràctica la independència.'

Albert Botran (CUP)

'Salmond no amaga les cartes'

Albert Botran, membre del secretariat nacional de la CUP i regidor de Molins de Rei, aplaudeix la proposta de Salmond i destaca 'l'evident contrast amb el president de la Generalitat': 'Salmond és un president amb la clara determinació de fer un referèndum, sense amagar les cartes, com fa Mas. A més, Salmond lliga clarament la independència a una millora de les condicions de vida de les classes populars.'

Escòcia - Alba

Us oferim en dues pàgines les dades essencials sobre Escòcia (Alba, en llengua gaèlica).

Skye Island
An t-Eilean
Sgitheanach

Orkney

Leòdhas
Lewis Island

Na h-Eileanan Siar
Outer Hebrides

Inbhir Nis
Inverness

Obar Dheathain
Aberdeen

Glaschu
Glasgow

Dùn Èideann
Edinburgh

Dùn Phris
Dumfries

Nom gaèlic
Nom anglès

Sealtainn
Illes Shetland

Les Shetland són un arxipèlag administrativament escocès, però amb una identitat pròpia, barreja d'Escòcia i Noruega.

 Territori de parla gaèlica

Població 5,2 milions

Glasgow 592.000

Edimburg 486.000

Aberdeen 217.000

Dundee 144.000

PIB per habitant

23.616 €

Desocupats

215.000

La major part de la població escocesa viu al sud de la línia que marquen la capital política, Edimburg, i la capital econòmica, Glaschu, en direcció a la frontera anglesa.

Les dues banderes escoceses

La creu de sant Andreu

La 'saltire' és la bandera oficial d'Escòcia. La bandera britànica es va dissenyar fusionant-la amb l'anglesa.

La bandera del Lleó Rampant

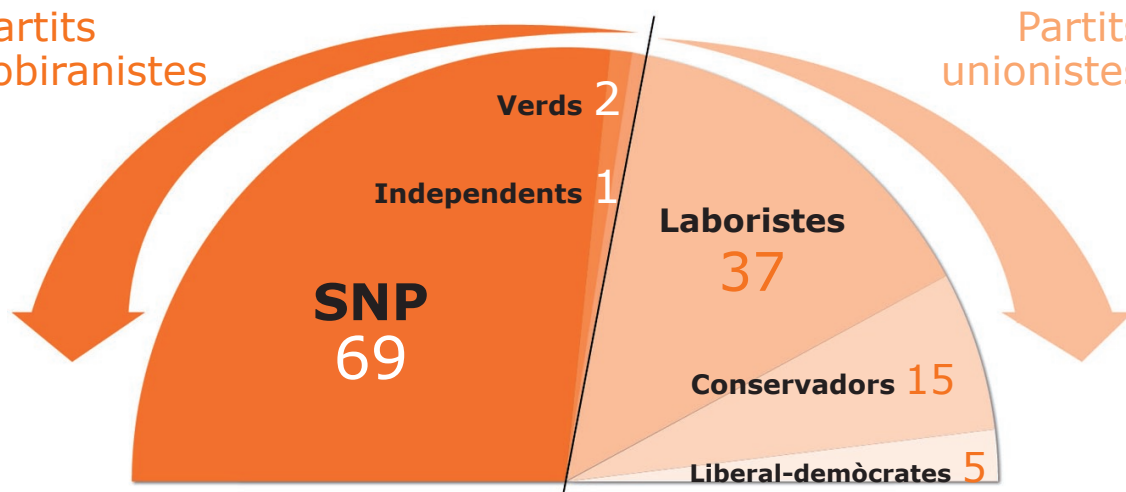
Oficialment és la bandera reial d'Escòcia, però molts nacionalistes la prefereixen per poc britànica.

Parlament de Holyrood

129 diputats

Partits sobiranistes

Partits unionistes

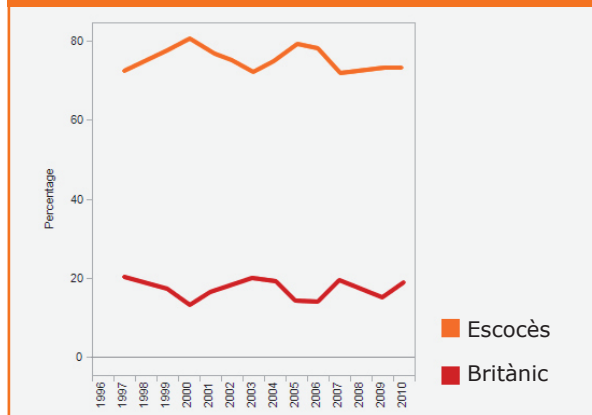

Territoris on l'SNP és majoritari

L'SNP és majoritari a la major part d'Escòcia, però cal tenir en compte que no ho és a les grans ciutats, malgrat tenir-hi bons resultats.

Sentiment de pertinença

Les enquestes sobre el sentiment de pertinença dels escocesos sempre donen com a resultat un nivell molt baix d'identificació amb la Gran Bretanya.

Roger Cassany

Sala i Martín: 'Això és insuportable'

Entrevistem l'economista sobre els temes de més actualitat: podrà pagar Alemanya? Amb la crisi, la independència és més a prop? La Generalitat pot fer més que no fa?

Entrevistar Xavier Sala i Martín (@XSalaMartin) és molt profitós, car hi aplica l'eficàcia que predica. No hi sobra cap frase. Totes les respostes van directes al gra. No hi ha mitges tintes. En una situació com l'actual, en què la majoria divaga, la claredat és d'agrair. Hem triat un titular que resumeix l'essència de l'entrevista: 'Això és insuportable', però en podríem haver seleccionats molts més.

A l'entrevista, hi trobareu opinions sobre tot: la Xina, Alemanya, l'euro, com la Generalitat podria fer les coses més fàcils...

—Dieu a Twitter que les mesures presentades pel govern de Rajoy són una immoralitat...

—Home, un impost del 56% és una immoralitat, sobretot si tenim en compte que és un impost sobre la renda. És molt senzill: un empresari paga 100 a un treballador. D'aquests 100, cal restar-ne un 28,3% de la seguretat social. Te'n queden 71,7. Tot seguit cal restar-ne el 56% de l'IRPF, que ara han apujat. Te'n queden 37. I, finalment, quan fas servir aquests diners, quan per exemple et compres una Coca-Cola com aquesta, no t'ho quedes tot, perquè has de pagar l'IVA. D'aquells 100, n'acaben restant 30. Aleshores penses: amb els 70 que es queda el govern se suposa que, com a mínim, m'ha d'oferir uns serveis bestials. És a dir, que jo vagi a l'hospital i em tractin com un rei, que les autopistes siguin fantàstiques i de franc, etc.

—No exactament així...

—Mira, amb aquests diners fan aeroports sense ningú, autovies que no van enlloc, TGV per a dinou

persones, etc. Es queden el 70% dels teus diners i et donen això. Vet aquí què fan amb els teus diners. Jo en dic immoralitat.

—Apujar l'IRPF és una mesura necessària, fins i tot en el cas que aquests diners es gestionessin millor?

—D'entrada, és una altra mena d'immoralitat, perquè van prometre just la contrària. El PP s'ha cansat de prometre, en el punt número 2 i el punt número 5 de la part econòmica del seu programa electoral, que no s'apujaran els impostos. Però és que, a més, deia que els rebaixaria perquè així es creava activitat econòmica i s'acabava recaptant més. De la qual cosa es dedueix que si apuges impostos, acabes recaptant menys perquè col·lapses l'activitat econòmica. N'hauríem d'estar tots plegats fins al nas de veure'ns envoltats de polítics que diuen mentides. En un país seriós, les promeses compten.

—La impunitat de la mentida...

—Exacte. Aquí la mentida no es castiga. Això demostra que les campanyes electorals, a banda costar molts diners, són inútils i, per tant, caldria eliminar-les. I les subvencions que reben els partits, també, perquè figura que són perquè les seves propostes arribin als votants i no per difondre mentides. Per què no creem una oficina de defensa del votant que pugui sancionar quan no es compleixin les promeses? Sense anar més lluny, ara s'ha demostrat que els famosos braçalets de l'equilibri eren una mentida. L'empresa rebrà una sanció milionària. Que facin igual amb els partits i sancionin els que fan promeses que no es compleixen.

'Apujar l'IRPF no farà sinó deprimir l'activitat econòmica aquests dos anys vinents.'

'Caldria eliminar les subvencions que reben els partits polítics.'

Les decisions polítiques són molt més importants que no pas els braçalets.

—En aquest cas, creieu que és el PP que ha mentit o és que, simplement, Rajoy no mana?

—Això, no ho sé. La meua sospita és que ja sabien que hi havia un dèficit més gran que no el que es deia; que no era del 6%, sinó del 8%: de 80.000 milions en comptes de 60.000. I ho han fet servir d'excusa per poder anar contra la seva filosofia, exposada en el seu programa. Però resulta força increïble que, en descobrir que les dades són pitjors que no esperaven, també descobreixin que la seva teoria de rebaixar impostos per crear activitat econòmica no és vàlida. Només m'ho explico per una trucada de la senyora Angela Merkel.

—Tornem al principi. Sigui com sigui, aquestes mesures són les que toquen?

—N'hi ha moltes i diferents. N'hi ha que sí. N'hi ha que no. Les d'aprimar l'estat s'han de fer, clarament. No podem tenir tants funcionaris i no podem tenir tants subsidis. Que algú m'expliqui per què l'associació d'empresaris cobra subsidis! I els partits. I els sindicats. I per què tenim Correus? Has rebut cap carta aquests últims trenta dies?

—Factures...

—Sí, factures i propaganda dels partits quan toca. Res que no puguis rebre per correu electrònic. Correus es va inventar al segle XIX quan no hi havia email ni Whatsapp i aleshores tenia sentit que fos un servei públic. Però ara ja no. Pensem des de zero i deixem d'inflar la vaca fins que rebenti, perquè no tenim tants diners.

—Què més: apujar impostos?

—Apujar impostos no funcionarà. Sobretot si dius que l'apujada durarà dos anys. Una empresa que no sigui a borsa aquests dos anys vinents no donarà dividendes. Els donarà tots d'aquí a tres anys i així no pagaran impostos. I llestos. Mira si és fàcil. I qui se'n beneficiarà? Els rics, no els pobres. I les empreses que sí que són a la borsa donaran dividendes en forma d'accions, que no cotitzen, durant dos anys. I tot això, legalment. Per tant, aquesta mesura únicament deprimirà l'activitat econòmica aquests dos anys següents. Queda molt bé dir que apuges impostos als rics, però tots els rics de veritat se'ls saltaran i en cap cas no es recaptaran els sis mil milions que va dir el ministre Montoro.

—Llavors, què s'ha de fer?

—Primer, reduir el dèficit. Això s'ha de fer. No hi ha alternativa. La discussió és com fer-ho. Si guanyes 100 només en pots gastar 100. I si te'n gastes 120, algú t'ha de deixar aquests 20. I ara, a l'estat espanyol, ningú no li vol deixar diners. Per tant, no hi ha alternativa i ha de deixar de demanar préstecs.

—De moment els tipus es mantenen...

—Sí, Espanya té ara uns tipus acceptables perquè hi ha la garantia del Banc Central Europeu amb Alemanya a darrere. Però el dia que els alemanys se'n cansin, la prima de risc espanyola es dispararà i aleshores caldrà reduir els 80.000 milions de dèficit no fins als 60.000 milions pactats ara amb Europa, sinó fins a zero. I en vint-i-quatre hores. Aleshores hi haurà una catàstrofe i ja veuràs si parlarem de retallades. Per tant, més val que anem reduint el

dèficit. No hi ha cap més opció.

—I com s'ha de fer?

—A banda aprimar l'estat, hi ha més mesures, de les quals no es parla: fomentar el creixement econòmic, la innovació, que que vol dir empènyer i induir tots els qui ara són al carrer a innovar i a produir iniciatives pròpies. Que treballin pel seu compte, que obrin negocis, en comptes de treballar per a altri.

—D'acord, però si no es fa és que no deu ser tan fàcil i, a més, deu costar diners...

—O no. Mira, primera mesura: traïem totes les barreres. A Austràlia, per fer una empresa, necessites una hora. Aquí costa tres mesos. Hi ha un rànquing del Banc Mundial, que es diu 'Doing business'. Aquest rànquing mesura les dificultats a l'hora de crear una empresa, de tractar amb l'administració, de pagar impostos, de contractar i despatxar treballadors, etc. Hi ha dos-cents països i Espanya és el 126. El 125 és l'illa de Tonga. I arreglar això no costa ni un duro. Hem anat aixecant barreres un any i un altre, subsidis injustificats, protocols, convenis..., que ara s'han de treure. Repensar l'estat de zero. Ara ja no som rics i no ens podem permetre tanta panòplia.

—Abans parlàveu d'innovació...

—Això és molt important i els governs d'aquí també s'equivoquen, en això. Per exemple, han fet a tot arreu parcs tecnològics, de telecomunicacions i biomedicina. No hi ha dos sectors més ben finançats sinó aquests. Les farmacèutiques es gasten una quantitat de diners inimaginable en biomedicina i al darrere resulta que hi ha d'anar la Generalitat

a subsidiar-la. Això és molt car. I després mires com funciona l'economia i el país i t'adones que qui ha d'innovar és el noi que té un restaurant. La innovació ha d'aparèixer en tots els sectors. L'home que més diners ha guanyat d'Espanya ho ha fet amb el sector més antic de la història, que és el tèxtil, innovant, reestructurant l'empresa i inventant Zara.

—És un cas excepcional...

—Més exemples: en el cafè, Nespresso i Starbucks; en el circ, quants anys fa que hi ha circ? Doncs un saltimbanqui que feia malabars als semàfors s'inventa el Cirque du Soleil eliminant els lleons i cercant una altra mena d'emocions. Tothom ha d'innovar. La clau és entendre que competir no vol dir fer-ho tot més barat. Un bar no serà més competitiu venent una Coca-Cola més barata, sinó oferint alguna cosa diferent que la resta de bars del costat. I, d'això, se'n diu innovar.

—I els nostres governs, no ho veuen clar...

—Confonen innovació amb investigació i donen subsidis a les gran farmacèutiques –que s'con plenes de diners–, intenten competir amb Silicon Valley, etc. I d'aquí, no en surt res.

—De la crisi, ens n'hem de sortir nosaltres sols, doncs...

—Naturalment. Els governs no t'ajudaran i no t'han d'ajudar. El que han de fer és apartar-se i, en tot cas, promoure aquesta innovació, la del restaurant, per entendre'ns. Això sí. Cada vegada que veig que el govern dóna diners perquè Ryanair no se'n vagi, em fa mal. Per què hem de pagar perquè vingui Ryanair? Si li interessa ja vindrà i, si no, doncs no.

—Mas diu que hem de fer els deures perquè, si no, Espanya ens intervindrà, i que l'any 2013 podria començar a ser l'any de la recuperació...

—Tot això pot ser, però jo, de futurologia, no en tinc ni idea.

—Però sembla clar que els catalans sofrim les retallades per partida doble: ara Mas i ara Rajoy...

—Efectivament. El problema és que som com som. La sobirania del nostre país és repartida: una part aquí, una part a Madrid i una part a Europa. Ens vam vendre l'ànima al diable per moltes coses, com per exemple deixant escapar el concert econòmic a l'hora de signar la constitució. I l'estat espanyol també s'ha venut l'ànima al diable atenent la política monetària europea. I, efectivament, hi ha moltes eines que un país normal té i que nosaltres no tenim.

—Aleshores, el govern català què pot fer?

—En qüestió monetària, res. En l'àmbit fiscal, molt poc. Ha de retallar, sí, això és un fet, pel que dèiem abans, perquè si gastes més que no tens has de demanar diners a algú i aquest te'ls farà tornar a uns interessos obscens. Però s'ha de retallar de manera eficient. És a dir, amb mentalitat de creixement econòmic: demanant-nos què podem fer per créixer? I tornem a allò que dèiem abans de la innovació en tots els sectors. Ara ens limitem a retallar i a castigar els presumptes culpables. Parlem de repartir el cost de la crisi, de si la paguen els uns o els altres, i es parla poc de la manera de sortir del forat, de l'agenda de creixement.

Llegiu-ne l'entrevista completa

'El dia que els alemanys se'n cansin, la prima de risc espanyola es dispararà i aleshores caldrà reduir els 80.000 milions de dèficit no fins als 60.000 milions pactats ara amb Europa, sinó fins a zero.'

'Ens vam vendre l'ànima al diable per moltes coses, com per exemple deixant escapar el concert econòmic a l'hora de signar la constitució.'

La revolta de les mantes

Un jove de l'IES Vilaroja d'Almassora fou expulsat per haver penjat al Facebook una foto on se'l veia amb els seus companys a la classe tapats amb mantes perquè tenien fred. El cas ha fet visible la precarietat dels centres educatius públics del País Valencià per la morositat del Consell

Fotografia dels alumnes de l'institut IES Vilaroja d'Almassora tapats amb mantes, que va causar l'expulsió de Fran Tejedor per haver-la publicada al seu perfil de Facebook.

Tejedor fou expulsat de l'escola per haver difós la fotografia a Facebook, cosa que a parer de la directora desprestigiava el centre.

L'alumne de l'institut IES Vila-roja d'Almassora (Plana Alta) que fou expulsat per haver fotografiat els seus companys de classe tapats amb mantes dins l'aula, Fran Tejedor (Facebook), va publicar posteriorment al mur del seu perfil de Facebook l'apunt següent, on es poden llegir també els nombrosos suports que ha rebut per haver denunciat les condicions en què es troba el centre:

'Sols m'agradaria dir perquè quede clar que jo sols he publicat una foto al meu perfil de Facebook amb els companys de classe (molt xula, per cert, perquè estàvem en mantes ja que teníem fred dins de classe...). RES MÉS. La difusió que ha tingut aquesta foto per diversos mitjans de comunicació no té res a veure amb MI ni amb els meus companys de classe... Després d'unes quantes reunions, i com que consideràvem molt injusta l'expulsió, vam protestar i de seguida me van admetre de nou al centre... Però estic molt tranquil, tenint al meu costat els companys de classe, tot l'institut, professors, amics i família!

Tejedor fou expulsat un dilluns de l'escola per haver difós la fotografia a Facebook, cosa que a parer de la directora desprestigiava el centre. Dimarts, a falta d'un document que justificqués els motius de l'expulsió,

Tejedor va tornar a l'escola. Però va haver de tornar a marxar-ne, amb l'amenaça de ser-ne expulsat un mes sencer. Els seus companys s'hi van solidaritzar i van anar-se'n amb ell. I poc després, probablement per la forta pressió social que ha generat el cas, el centre el va readmetre i Tejedor ja va tornar a assistir a les classes.

Compromís i EUPV porten a les Corts l'expulsió del noi

Tant Compromís com EUPV han anunciat que portaran a les Corts l'expulsió de Francisco Tejedor. Però lluny de ser un cas aïllat, la fotografia de Tejedor i la posterior expulsió han fet esclatar un debat a tot el País Valencià per la situació d'escanyament a la qual estan sotmesos els centres de secundària per causa de la morositat del Consell. Tant és així que la diputada d'EUPV, Marina Albiol, ha considerat kafkiana l'expulsió de l'alumne, n'ha exigit explicacions a la consellera d'Educació i ha dit que portaria l'afer a les Corts.

Qui ja ho ha fet és Compromís, que ha enviat una carta a la mesa de les Corts on demana quants diners deu el Consell a aquest centre, quants casos més hi ha de centres que hagin de prescindir de la calefacció i quines mesures pensa adoptar el Consell?

L'equip directiu del centre ha refusat fer declaracions sobre el cas i la Conselleria d'Educació s'ha limitat a dir, de moment, que abans del dia 24 de gener es farien tots els pagaments pendents del 2011. La polèmica ja va saltar a les xarxes socials. A Twitter, l'etiqueta #fabratenimfred era una de les més utilitzades i recollia els casos de molts centres. Compromís ha elaborat aquest mapa interactiu amb Google Maps on figuren tots els instituts de País Valencià que pateixen la morositat del Consell i que han de reduir algun dels serveis.

Els directors es comencen a mobilitzar

L'assemblea de directors d'instituts d'educació secundària de la demarcació de València ha advertit que començaria una 'campanya de mobilització i sensibilització a la ciutadania' si la Conselleria d'Educació no complia el seu compromís i pagava abans del 24 de gener les despeses de funcionament que es deu a aquests centres.

L'assemblea ho va decidir en una reunió a l'IES Lluís Vives de València, a la qual van assistir un centenar de responsables d'instituts. També es van fer assemblees semblants a la resta del País Valencià, segons que

Els directors asseveren que 'es fa impossible garantir la pràctica educativa amb normalitat donada la manca de recursos bàsics per aquest impagament'

explica a Europa Press el president de l'associació de directors de secundària del País Valencià, Vicent Baguetto.

Enveient la situació d'alarma social que genera el deute del Consell, l'assemblea de directors va decidir concedir 'el benefici del dubte' fins el 24 de gener a la Conselleria d'Educació, que 'es va comprometre a lliurar als centres les despeses de funcionament corresponents al segon quadrimestre abans del 31 de desembre de 2011, cosa que no ha fet'. A més, la titular d'aquest departament, Maria José Català, va reiterar en una entrevista que es pagaria als IES.

En un comunicat fet públic després de l'assemblea, els directors asseveren que 'es fa impossible garantir la pràctica educativa amb normalitat atesa la manca de recursos bàsics per a aquest impagament'. Aquesta situació 'extrema propicia que molts centres no puguem afrontar en aquests moments el pagament dels rebuts de llum, aigua i calefacció'.

Igualment, assenyalen que 'els proveïdors de materials bàsics com folis, material informàtic o de subministraments dels tallers de formació professional es mostren renuents a servir els encàrrecs pels deutes pendents'.

Beques i baixes

Tampoc no s'han pagat a les famílies les beques de llibres, de transport i de menjador i les substitucions de baixes de professorat no es cobreixen suficientment, segons l'assemblea. Per tot això, el col·lectiu considera 'imprescindible la concreció d'un calendari de pagament de despeses de funcionament dels centres, no sols de les quantitats que s'han de complir, sinó també de les corresponents a l'exercici 2012'. ■■■

Amb mantes a classe

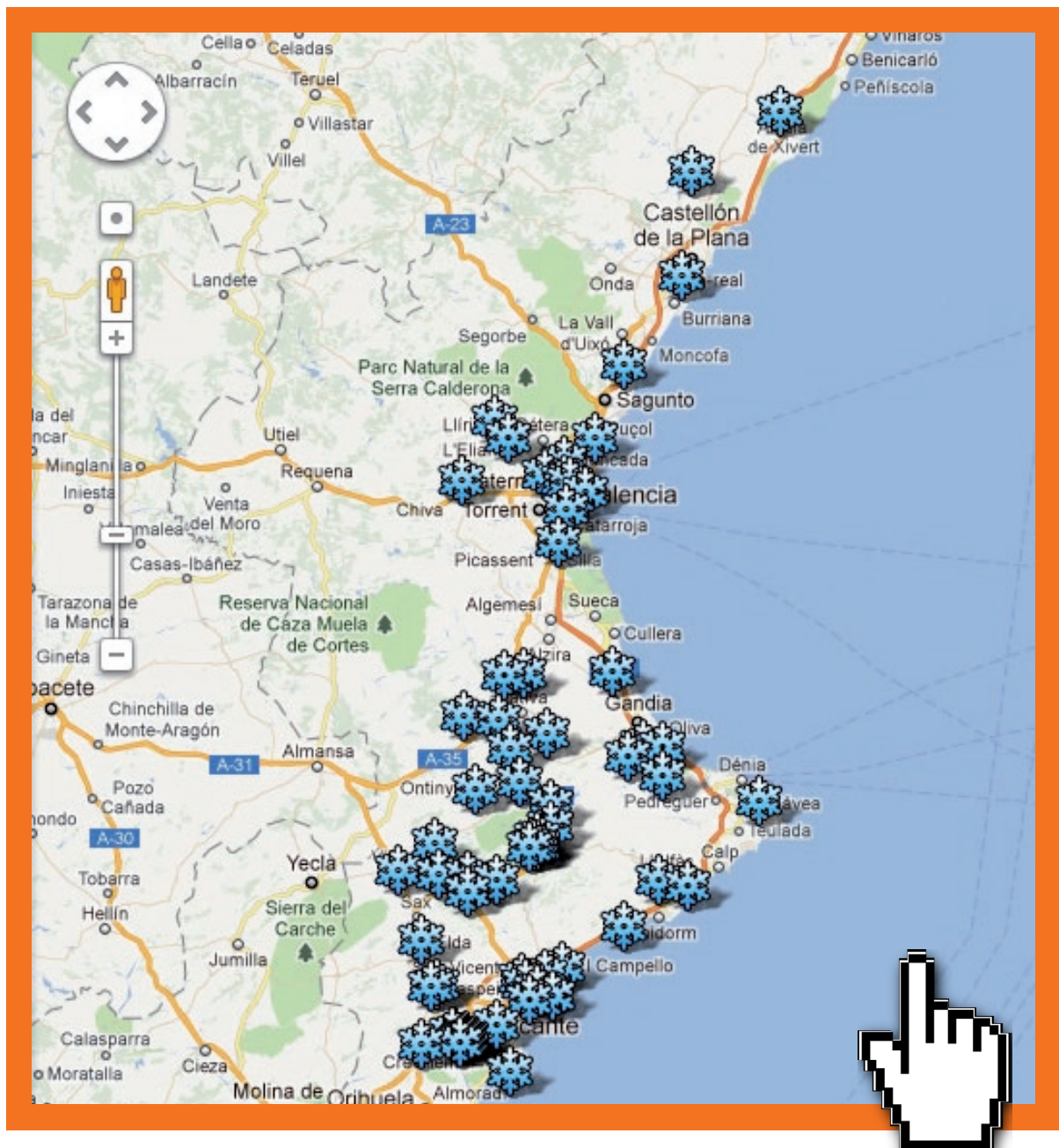
Compromís va ser qui va denunciar que a l'IES Vila-roja d'Almassora (Plana Alta) els alumnes s'havien vist obligats a anar amb mantes a l'escola, a partir de la fotografia que Tejedor va publicar a la xarxa i van reproduir alguns mitjans de comunicació.

També uns vuit-cents alumnes de l'institut Jordi Joan d'Alacant es van quedar sense llum, car la companyia en va tallar el subministrament pels impagaments que ha acumulat el centre que, al seu torn, no rep els diners del Consell. El deute que va motivar el tall elèctric, segons fonts del mateix centre, és d'entre 2.800 euros i 4.000 euros.

Es van fer protestes en uns quants centres, com al de la Verge de la Font de Vilallonga, on els professors van acudir a la feina vestits de dol, tots de color negre. Alguns altres centres de la Safor també s'hi van afegir. I l'associació de mares i pares de l'IES Vall de la Safor va fer un comunicat on denuncia que el centre ja acumula un deute per impagaments dels rebuts de la llum d'entre 2.000 euros i 7.000.

Els instituts que passen fred

Compromís ha elaborat un mapa interactiu on figuren tots els instituts de País Valencià que pateixen els impagaments del Consell i que, per tant, han de dosificar la despesa en calefacció o tenen problemes per pagar el rebut de la llum. El mapa és fet a partir de les aportacions fetes amb l'etiqueta #fabratenimfred a Twitter.

Montserrat Serra

Cinquanta anys de 'Nosaltres, els valencians'

Per Sant Jordi farà cinquanta anys de la publicació de l'obra més divulgada de Fuster, 'Nosaltres, els valencians' i en ocasió de l'aniversari la Universitat de València organitza una exposició. A més, acaba d'aparèixer un doble volum de la 'Obra completa' de Joan Fuster.

Enguany fa noranta anys del naixement de Joan Fuster, i vint de la mort (Sueca, 1922-1992). Però hi ha una altra data que brilla amb llum pròpia: fa cinquanta anys que es va publicar 'Nosaltres, els valencians', la primera obra que va publicar Edicions 62, que

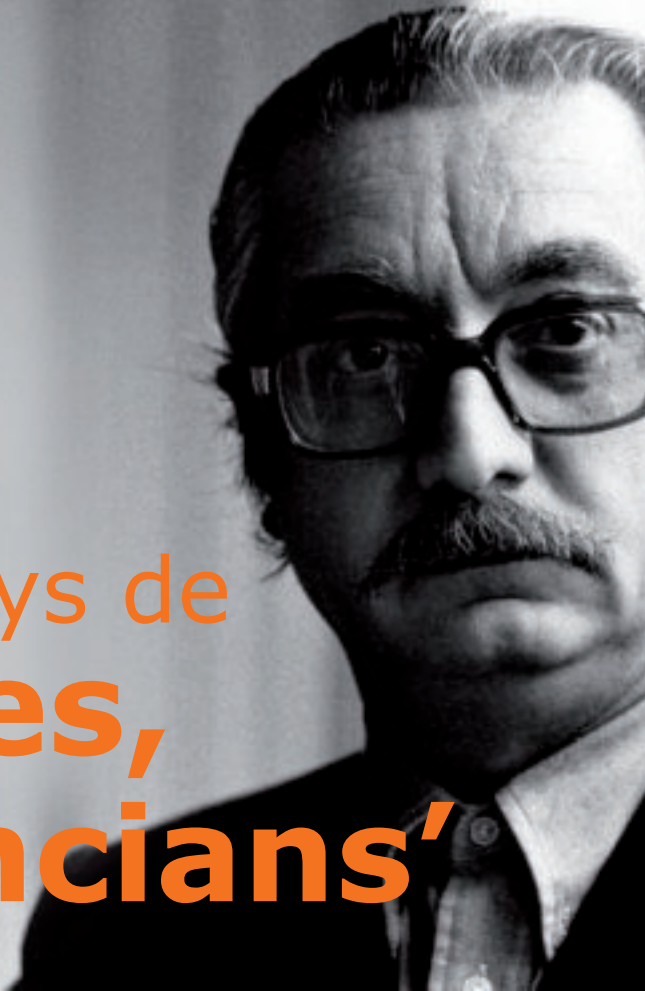
també celebra el mig segle de la fundació. Per això, 'Nosaltres, els valencians' serà el centre d'una exposició organitzada per la Universitat de València, que s'inaugurarà el 16 de febrer i que s'allargarà fins el 19 de març.

La mostra és comissariada per Ferran Carbó i Francesc Pérez Moragón, que expliquen que la importància de l'assaig 'està en el fet que, des del moment de l'aparició, l'obra ha exercit una influència cabdal en la renovació de la historiografia i en general dels estudis i de les reflexions lligats a les ciències humanes al

País Valencià. Aquesta influència, a més, no s'ha limitat als àmbits acadèmics, ans ha transcendit a la societat en general, en formes diverses'. Continuen: 'A més, s'ha volgut donar a conèixer una part molt significativa del llegat material de Fuster, encara poc coneguda, perquè la casa de Sueca no és encara una institució plenament accessible al públic.'

Cinquanta mil exemplars venuts

'Fa cinquanta anys que 'Nosaltres, els valencians' és un llibre viu del catàleg d'Edicions 62. La

La 'Obra completa' de Joan Fuster conté més de mil textos no aplegats en llibre

Aquest gener s'ha presentat el segon volum i el tercer de la 'Obra completa' de Joan Fuster, publicats per Edicions 62 i la Universitat de València i lliurats junts en un estoig. Contenen la seva producció d'assaig literari en català. L'OC de Joan Fuster va començar fa deu anys amb l'aparició d'un primer volum que contenia poesia, aforismes, dietaris i dibuixos. El segon volum aplega els vuit llibres d'assaig literari que Fuster va publicar en vida. I el volum tercer els curadors de l'OC, Antoni Furió i Josep Palacios, fan una gran aportació: apleguen un miler de textos de Fuster, publicats en mitjans periòdics.

En vida de Joan Fuster ja s'havien publicat alguns volums de la seva 'Obra completa'. L'autor mateix anava construint l'OC a mesura que es produïa. Ara, quan Fuster es va morir, Josep Palacios, responsable del llegat de l'assagista, va haver de redefinir tota l'edició de l'OC, i ho va fer amb l'historiador Antoni Furió, tots dos també de Sueca. Fa deu anys van publicar el primer volum d'aquesta nova edició de l'OC en la col·lecció Clàssics Catalans. Però per dificultats internes d'Edicions 62, no se n'havia publicat cap més volum fins ara.

El volum segon de l'OC conté els llibres 'El descrèdit de la realitat', 'Les originalitats', 'Tres notes marginals', 'Diccionari per a ociosos', 'L'home, mesura de totes les coses', 'Examen de consciència', 'Babels i Babilònies' i 'Sagitari', a més de dotze textos aplegats sota el títol 'Assaig dispers'.

El tercer volum comprèn tot l'assaig seriat. Furió i Palacios han ordenat el miler d'articles que Fuster va publicar a revistes i diaris com 'Serra d'Or', 'El Món' i 'El Temps'. Per Jordi Cornudella, editor d'Edicions 62, 'aquest volum és important per a conèixer l'obra de Joan Fuster, que sobretot era un assagista. L'assaig literari és la seva gran aportació a la literatura catalana, perquè tenia un estil literari propi. Fuster és l'autor més influent en l'àmbit de l'assaig i de l'articulisme d'aquestes darreres dècades, quant a estil'.

darrera edició fins ara ha estat la de butxaca', comenta l'editor del segell, Jordi Cornudella. 'No s'ha deixat de vendre. Ja se n'han fet trenta edicions i se n'han venut uns cinquanta mil exemplars, una xifra molt remarcable.'

El llibre es publicarà al quart volum de la 'Obra completa', dedicada a l'assaig polític, que podria sortir entre el final del 2012 i el 2013. També es prepara una altra edició del volum aquest any, neta de la intervencions que hi va fer el corrector de l'editorial el 1962. ■

Joan Josep Isern

Memòria d'amic i amat

Crítica de la primera novel·la de Lluís Llach, 'Memòria d'uns ulls pintats'

Cliqueu per veure el vídeo, facilitat per l'editorial, on Llach parla d'alguns elements de la novel·la.

No és un començament gaire ortodox, ja ho sé, però abans d'entrar a comentar aquest llibre crec que em pertoca fer un petit exercici de 'mea culpa'. Quan al principi de desembre es va saber que un dels llibres en els quals l'editorial Empúries dipositava més confiança de cara a Sant Jordi era 'Memòria d'un ulls pintats', una novel·la sobre els anys de la guerra de 1936-1939 a Barcelona amb la qual Lluís Llach debutava en aquests negocis, jo vaig escriure en alguna banda que, lògicament, abans de fer cap pronunciament calia llegir el llibre, però que, així d'entrada, la proposta em feia més por que una pedregada.

Així ho vaig deixar escrit i precisament per això em sembla d'estricta justícia que, ara que ja he llegit 'Memòria d'uns ulls

pintats', obri aquest comentari celebrant aquest debut de Lluís Llach com un esdeveniment realment positiu perquè, creguin-me, sóc del parer que el seu llibre és dels que valen la pena.

Per començar, el debutant Llach demostra que controla força bé el territori que trepitja. I que s'hi mou sense gasiveries ni desmesures. Sense eixarremejments ni pirotècnia. Just en el punt intermedi de l'equilibri. Això m'agrada i, doncs, li ho valoro.

Llach, mestre llargament acreditat en la confecció de petites històries en forma de cançó, sap que el secret per arribar directament al cor de la gent es basa en dos factors: disposar d'una bona història i explicar-la amb eficiència. Ni més ni menys que això és el que crec que ha fet.

Una història d'amor

Si algú diu que 'Memòria d'uns ulls pintats' és una novel·la sobre la guerra de 1936-1939 a Barcelona no menteix, però sí que comet una lamentable inexactitud perquè, en el fons, el que fa Lluís Llach en aquest llibre és explicar-nos una història d'amor. D'aquest amor que en paraules del diví Dant és capaç de moure el sol i les estrelles. Ras i curt.

Una història d'amor que comença amb els requisits convencionals dels relats d'amistat infantil (un grup de dos nois i dues noies nascuts l'any 1920), situada en un barri molt concret i no gaire explotat literàriament de la ciutat de Barcelona (la Barceloneta), amb un substrat ideològic també molt concret (els moviments llibertaris) i que amb el pas dels

anys va evolucionant cap a una història d'amor entre els dos nois, Germinal i David.

Quant a la part estructural, l'autor ha tingut el bon seny de no complicar-se la vida i ha concebut la novel·la aollint-se al recurs del personatge que, ja en la vellesa, evoca en primera persona els records de manera ordenada i respectuosa amb la cronologia davant d'un tercer totalment aliè a l'evolució dels fets. Aquesta veu narradora –situada en l'època actual– és la que correspon al personatge de Germinal, l'últim supervivent de la colla, i es desenvolupa a través de vint-i-sis monòlegs enregistrats per un director de cinema interessat a passar a la pantalla la seva història.

Així, de manera senzilla i endreçada, amb aquell to càlid, proper i a mitja veu a què Llach ens tenia acostumats quan cantava les seves cançons, el lector assisteix al desenvolupament de l'amistat de la Mireia, la Joana, en Germinal i en David pels carrers de la Barceloneta, un microcosmos molt especial, per un costat separat visualment de la gran ciutat per les aigües del port i, per un altre, en contacte amb les platges i l'horitzó del mar obert. I sempre a redós de la Sarita, la barca del pare d'en David, varada a la sorra i còmplice silenciosa de les vides i els somnis que els quatre membres de la colla van trenant a mesura que van creixent.

Les idees anarquistes del pare d'en Germinal són el canemàs que dóna força i sentit a la relació del

noi amb el barri. Un anarquisme generós i utòpic, amb unes arrels fortament compromeses amb el país i el futur de la seva gent. I amb una remarcable dimensió cultural i educativa molt adient pel període dels primers anys 1930 fins a la desfeta de la guerra.

Amic i amat

No sé si ara és el moment de dir-ho, però m'adono que Llach sap fer extensiva la seva història d'amor no sols a les vicissituds dels quatre personatges principals, sinó a una època i a una gent que eren conscients de viure un temps excepcional i irreplicable. Un temps de penúria i de petites heroïcitats domèstiques –importantíssim el paper de les mares en aquest llibre– en el qual la imatge de Salvat-Papasseit i els seus poemes, de l'experiència de l'Escola del Mar, del descobriment del 'Llibre d'Amic e Amat' de Ramon Llull, o de la relació entre els veïns en indrets com el bar de la Dorita esdevenen símbols que reforcen positivament tot allò que Lluís Llach ens vol transmetre a 'Memòria d'uns ulls pintats'.

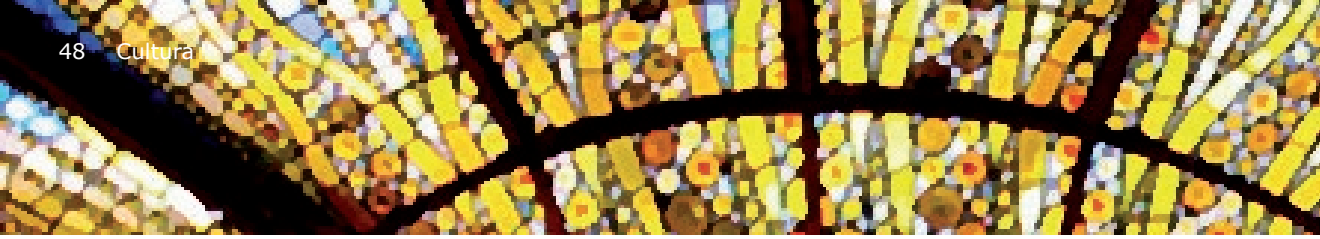
No vull entrar en gaires detalls més per no estroncar al lector l'enjòlit per tot allò que anirà descobrint a mesura que avanci pel text. Sí que voldria remarcar, amb tot, la força d'alguns fragments com la descripció dels fets del 19 de juliol a Barcelona o la competent manera de retratar personatges i situacions amb pocs trets, però suficients. Penso, per exemple, en la història de com es coneixen els pares d'en Germinal. No m'agrada tant, en canvi, algun altre aspecte que grinyola per

la banda de la versemblança, com la manera de resoldre la darrera aparició en la novel·la del personatge del militar Garcés.

Ho deixo aquí. Segurament no som al davant del llibre de l'any, però tinc el convenciment que aquesta 'Memòria d'uns ulls pintats' que ens acaba de descobrir un nou vessant creatiu de Lluís Llach pot ser ben bé un dels èxits d'aquest Sant Jordi. Un èxit digníssim i ben merescut. ■■

'Memòria d'uns ulls pintats', novel·la publicada per l'editorial Empúries, representa el debut literari del cantant

Montserrat Serra

Sagarra torna al Palau

VilaWeb ofereix la sèrie 'Totes les cares de Josep Maria de Sagarra' a partir de l'homenatge institucional i popular que es va celebrar al Palau de la Música Catalana

L'any 1931 el Palau de la Música Catalana de Barcelona, amb escenografia de Xavier Nogués, s'omplí de gom a gom de gent que volia escoltar 'El poema de Nadal' recitat per Josep Maria de Sagarra. El 24 de gener passat, Sagarra es va tornar a sentir al Palau, en un homenatge institucional i popular, en ocasió dels cinquanta anys d'haver-se mort. Foren gairebé tres hores del Sagarra més brillant: del poeta, novel·lista, memorialista i articulista.

Quinze personatges omplien l'escenari, vestits dels anys 1920 (els homes amb un clavell al trauc). Eren els actors Joan Anguera, Pere Arquillué, Sílvia Bel, Ivan Benet, Montserrat Carulla, Enric Majó, Rosa Novell, Josep Maria Pou, Carme Sansa i Lluís Soler (només va aparèixer a la segona part). I els cantants i músics Ester Formosa, Roger Mas, Sílvia Pérez Cruz, Marina Rossell, Toti Soler, Maurici Villavecchia i el Cor Jove de l'Orfeó Català (al final de la segona part).

La primera part de l'espectacle va recórrer els primers vint-i-cinc anys del poeta: fragments de les seves memòries que s'anaven alternant amb poemes, articles i cançons. El fil conductor, les 'Memòries', ens descobria els seus referents intel·lectuals, Verdaguer, Guimerà, Maragall, les tertúlies de l'Ateneu Barcelonès, la vida nocturna, el viatge a Itàlia, l'estada a Madrid per a estudiar al cos diplomàtic, i els estius al seu estimat Port de la Selva.

Va fer molta fortuna la recitació coral del poema satíric 'Balada de Fra Rupert', i va arrencar els primers braves l'esplèndid fragment de 'La filla del Carmesí' dit per Josep Maria Pou; també la 'Cançó de suburbi' interpretada per Sílvia Pérez Cruz i Toti Soler, i el 'Vinyes verdes vora el mar', a càrrec d'Ester Formosa i Toti Soler. A la segona part, els músics van abandonar l'escenari i va sortir-hi Joan Ollé mateix, que va anar apuntant aspectes de la vida de Sagarra, per ordre cronològic: que va estrenar dues peces de teatre de mitjana l'any, que va

escriure la novel·la 'Vida privada', que amb l'arribada de la guerra va anar-se'n a París, on es va casar, que després féu cap a les Illes Tahití, viatge que va inspirar-li 'La ruta blava' i 'Entre l'equador i els tròpics', i que el 1939, a París, va tenir el seu únic fill.

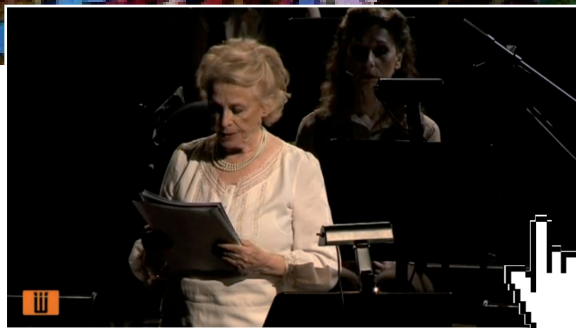
Els actors també llegiren un fragment de la traducció de 'Romeu i Julieta' de Shakespeare i un altre de 'Antoni i Cleòpatra', i encara un fragment de la traducció de la 'Divina comèdia'. Van ser molts els moments intensos; per exemple, quan Carme Sansa va dir un fragment del 'Poema de Montserrat', i quan Montserrat Carulla enfilà 'La campana de Sant Honorat' i Lluís Soler va brodar 'Elegia a Rafel'.

Joan Ollé va voler acabar amb l'Ovidi Montllor, que va dedicar el seu darrer disc a Josep Maria de Sagarra. Un Ovidi que ja tenia la veu tocada per la malaltia, però que va posar un final roent i sentimental a l'homenatge.

Lluís Soler diu el poeta Sagarra

Recita el poema mariner 'Elegia a Rafel'.

Sagarra satíric: 'Balada de Fra Rupert'

Montserrat Carulla diu un dels poemes satírics més populars de Josep Maria de Sagarra.

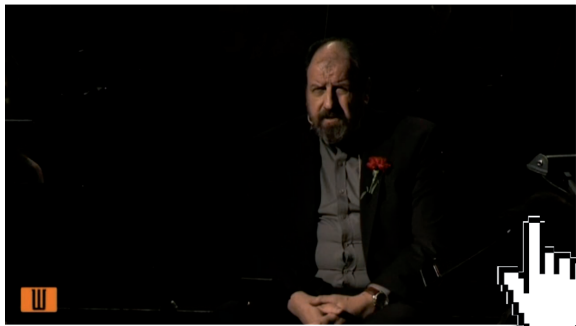
Sílvia Bel diu Sagarra

Llegeix l'article 'La meva cançó', recollit al llibre 'Cafè, copa i puro' de Josep Maria de Sagarra.

Roger Mas canta Sagarra

Roger Mas canta el poema de Sagarra 'Balada de les estrelles', recollida al llibre 'Cançons de totes les hores' (1925).

Josep Maria Pou recita Sagarra

'La filla del Carmesí', una de les obres més representades i destacades de Josep Maria de Sagarra.

Romeu i Julieta, segons Sagarra

L'actriu Montserrat Carulla recita un fragment de l'obra de Shakespeare en la traducció de Josep Maria de Sagarra.

Els EUA buiden la xarxa de films i sèries

MEGAUPLOAD

Login

Register

English

FREE MEMBERSHIP

PREMIUM

TOP 100

MEGA TOOLS

SUPPORT

FAQ

The easiest way to upload and share your files.

Select Files...

L'endemà mateix d'una apagada sense precedents a la xarxa nord-americana en protesta contra dos dràstics projectes de llei de protecció dels drets d'autor a internet (SOPA i PIPA), l'FBI va llançar una operació –també sense precedents– contra el principal magatzem de continguts audiovisuals en línia. El 19 de gener, en efecte, l'oficina d'investigació federal dels EUA va executar una ordre d'un fiscal de l'estat de Virgínia per tancar un dels portals d'intercanvi de fitxers més ingents del món, Megaupload. En l'acció, coordinada amb policies d'uns quants països més, es va detenir a Nova Zelanda el fundador del servei, Kim Schmitz, i mitja dotzena de responsables més per

haver violat continuadament les lleis de propietat intel·lectual.

En concret, el portal activat el 21 de març de 2005 des de Hong Kong i amb servidors al Canadà, els EUA i els Països Baixos, és acusat d'haver construït una trama que ha fet perdre uns cinc-cents milions de dòlars als propietaris de drets d'autor i que ha produït més de cent setanta-cinc milions de 'beneficis il·legals', segons el **text de l'acusació**. Schmitz, tot i declarar-se innocent dels càrrecs arguint que Megaupload era un portal d'intercanvi de fitxers i no de compra-venda, continua en presó preventiva mentre espera que les autoritats neozelandeses decideixin si admeten la petició

d'extradició cursada pels EUA.

'En canvi d'un pagament, la Mega Conspiració [nom amb què es designa Megaupload al document acusatori] ofereix reproducció i distribució ràpida de còpies d'obres protegides per drets d'autor des dels seus servidors situats a tot el món'. La demanda presentada contra els responsables de Megaupload feia referència fins i tot a webs que facilitaven vincles i dreceres per accedir a films i sèries allotjats en aquest magatzem al núvol, com la catalana SeriesYonkis **entrevista** amb els seus antics administradors], que en pocs dies es van quedar gairebé sense servidors de continguts on dirigir els seus milers d'usuaris.

'How I Met Your Mother', una de les sèries televisives més seguides per internet darrerament.

I és que la por que les autoritats nord-americanes adoptessin mesures semblants va comportar limitacions de servei o el buidatge de continguts en molts servidors idèntics a Megaupload, com Fileserve, Filesonic i Uploaded, a més de plataformes de visualització com VideoZer i VideoBB.

El tancament de Megaupload, doncs, ha fet apagar nombrosos continguts audiovisuals protegits amb dret d'autor, però també ha fet desaparèixer de la xarxa molts materials de centenars de milers de particulars, empreses i organitzacions que utilitzaven aquest servidor de manera legal, ja sigui amb el servei gratuït o amb el premium de pagament. En nom d'aquests usuaris que feien un ús legítim de Megaupload, i que de moment no han pogut recuperar les seves creacions, ja hi ha engegades plataformes d'afectats a tot el món, com la denúncia conjunta que impulsa **Pirates de Catalunya** al nostre país.

La reelecció d'Obama, en l'horitzó

Un dels arguments importants amb què s'intenta explicar l'avinentesa actual tant de l'operació contra Megaupload (una de les vint webs més visitades del món, amb prop de cinquanta milions d'usuaris el dia) com la presentació de dues iniciatives legislatives al Congrés nord-americà (com són el SOPA, o Stop Online Piracy Act, i el PIPA, o Protect IP Act) és que el 2012 és any d'eleccions presidencials als EUA. La indústria del cinema, val a dir, és un dels grans donants de diners per a les campanyes demòcrates i, segons agunes fonts, hauria amenaçat l'actual estadant de la Casa Blanca, Barack Obama, de no finançar-lo més si no s'adoptaven mesures contra les webs que faciliten l'intercanvi de fitxers audiovisuals. Cal recordar que Califòrnia va ser l'estat que més diners va donar a Obama la campanya de 2007, i la indústria de Hollywood va ser la més generosa amb el president que opta a la reelecció.

El tancament de Megaupload també ha fet desaparèixer de la xarxa molts materials de centenars de milers de particulars.

La indústria del cinema hauria amenaçat Barack Obama de no finançar-lo més si no s'adoptaven mesures contra les webs que faciliten l'intercanvi de fitxers audiovisuals

Vicent Partal

Apple revolucionarà els ebook

Presenta una versió revolucionària d'iBooks i un nou iTunes U · També presenta un programa per a editar fàcilment llibres electrònics

Apple va presentar al gener a Nova York una bateria de productes que poden revolucionar les universitats. D'un costat, una nova versió de l'iBooks pensada per als llibres de text (amb un nou producte per a editar-ne) i, d'un altre, una reforma de la popular iTunes U. Els tres productes, plenament integrats, poden revolucionar l'ensenyament..., i més coses.

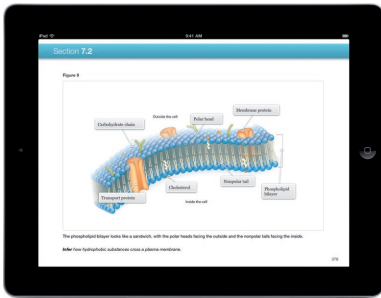
La presentació, la primera que Apple fa després de la mort de Steve Jobs, concerneix el mercat universitari, molt important als Estats Units. Però les eines presentades segurament que no es faran servir tan sols per editar llibres universitaris.

El nou iBooks s'ha enriquit amb funcions multimèdia aplicables als llibres electrònics que es podien llegir amb el programa de l'iPad. Però sobretot amb eines que permeten de fer exàmens dins mateix de l'aplicació o que les modificacions introduïdes en un text es reproduïxen a totes les còpies d'aquest text instal·lades.

Ara, la revolució més important és l'iBook Author, una aplicació gratuïta que ja es pot descarregar i que serveix per a editar llibres fàcilment, en l'estil d'Apple. Aquests llibres es poden vendre en format iBook per als aparells d'Apple, especialment l'iPhone i l'iPad.

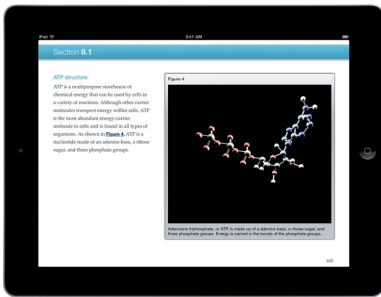
Apple també ha presentat una nova versió de l'iTunes U, l'aplicació que permet a les universitats de difondre classes o activitats en format vídeo o àudio, que ara es coordina amb el nou iBooks.

Què inclou l'iBooks Author d'Apple?

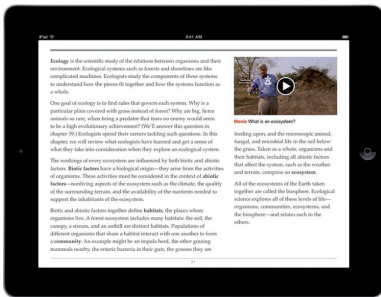
Imatges interactives

Hi ha la possibilitat de fer zoom a una imatge i de crear fàcilment galeries de fotografies.

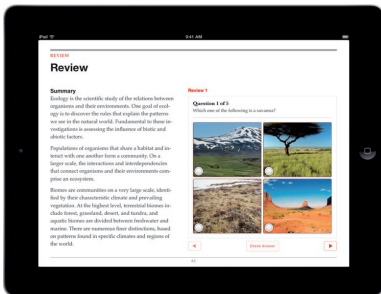
Imatges 3D

Els lectors podran moure amb el dit una imatge en 3D per veure-la des de tots els angles. Molt útil per a imatges científiques, per exemple.

Vídeo i àudio

El text es podrà enriquir tant amb vídeos com amb àudios que millorin la comprensió o afegixin nous elements al llibre.

Questionaris

S'hi poden afegir preguntes, personalitzant el nombre de respostes per a avaluar la comprensió del text.

Liz Castro: 'Això que ha fet Apple és genial, però té dos inconvenients'

Això que ha fet Apple és molt gran, però té dos inconvenients. És a dir, és molt interessant i revolucionari, sobretot perquè realment pot canviar la indústria editorial dels llibres de text, però també perquè feia falta una eina com aquesta per a poder fer llibres digitals amb continguts interactius. En aquest sentit, és genial. Ara, té dos inconvenients molt importants.

Inconvenient 1. El format. Els fitxers s'exporten en un format que no és l'epub, que és el format estàndard. L'extensió és iBooks, que és molt semblant a l'epub, però no pas la mateixa. Això vol dir que aquests llibres digitals només es podran llegir amb lectors Apple i amb cap més lector. L'inconvenient és important, perquè les editorials no volem editar llibres únicament per a una plataforma. Volem que els llibres es puguin comprar a qualsevol lloc, per a qualsevol plataforma i que es puguin llegir amb qualsevol lector.

Inconvenient 2. Només es poden vendre aquests llibres a través de l'iBooks Store d'Apple. Això és greu també. Perquè implica dues coses. L'una: que Apple cobra un 30% de cada venda; l'altra: que aquests llibres només es poden vendre a trenta-dos estats de tot el món. I al món n'hi ha dos-cents cinc, d'estats.

Liz Castro,
editora de Catalonia Press

Llorenç Valverde, vice-rector de la UOC

'Ara sí que podem parlar d'un llibre digital de debò'

L'iBook Author és una autèntica meravella, si realment fa tot allò que diuen que fa –i no hi ha cap raó per a dubtar-ne–. És un salt qualitatiu molt important en el llibre digital, que deixa de ser això que és ara: un llibre de paper que es pot llegir en una pantalla. Ara es converteix, fàcilment i a l'abast de tothom, en una autèntica eina de manipulació multimèdia. Jo no sé de cap eina com aquesta. Tot i que sabíem que es podia fer, ningú no havia aconseguit de fer una integració completa de tants formats diferents.

No em satisfà tant que únicament es pugui gestionar des de l'iBook 2 i que les exportacions que permet siguin molt limitades. En aquest sentit, el nou llibre digital d'Apple és segrestat pel seu propi sistema.

Des del punt de vista de la utilitat escolar i universitària, és francament sensacional. Seria perfecte en aquella situació en què tots els alumnes tinguessin l'iPad. I també és una bona notícia que es pugui marcar el preu del llibre i, si vols, puguis publicar-ne de gratuïts.

No cal ser gaire espavilat per a veure que és el mateix model i procediment que Apple va seguir amb la música, els iPods, i l'iTunes Store... Però tinc els

meus dubtes que aquest model es pugui reproduir en la indústria dels llibres de text. Doncs perquè, per exemple, en un sistema públic d'ensenyament no hi ha diners, ni n'hi haurà durant molt de temps, per a pagar que tots els estudiants vagin amb iPad. I, si no hi ha diners, tampoc no es pot exigir als estudiants que se'l comprin.

Em sorprèn positivament –i demostra l'habilitat d'Apple, amb Steve Jobs o sense– que hagin aconseguit d'involucrar-hi les empreses editores més importants dels EUA. És una lliçó que devien treure de la seva experiència en el terreny de la música. Els editors deuen haver valorat molt què ha passat en la indústria de la música.

El principal temor que tinc és que no es produeixi una fractura entre l'ensenyament públic i el privat. En un país com els Estats Units, on l'ensenyament privat universitari és majoritari, la incidència potser no serà tan gran. Però a casa nostra, on les universitats són majoritàriament públiques, la impossibilitat de costejar la despesa d'aquestes eines pot ser insalvable. Caldrà fer un gran esforç per evitar aquesta fractura i s'haurà d'estudiar la manera de fer arribar totes aquestes eines als qui no se les podran pagar. ■

El principal temor que tinc és que no es produeixi una fractura entre l'ensenyament públic i el privat.

Martí Crespo

Els sons de la mar

Un portal del Laboratori d'Aplicacions Bioacústiques de Vilanova i la Geltrú remou les suspicàcies de l'exèrcit dels EUA

Uns quants instituts d'investigació bioacústica de tot el món tenen per encàrrec d'analitzar els sons de les profunditats marines. Entre més objectius, creuen que escoltar mars i oceans pot ajudar a captar l'activitat sísmica submarina o a determinar el grau de soroll causat per l'home sota l'aigua i com afecta l'ecosistema. Aquesta recerca ara s'ha començat a compartir gràcies a la pàgina Listening to the Deep-Ocean Environment (LIDO), mantinguda pel Laboratori d'Aplicacions Bioacústiques (LAB) de l'Escola

Politécnica Superior d'Enginyeria de Vilanova i la Geltrú (Garraf).

La pàgina vol contribuir a conscienciar la comunitat no científica del soroll dels oceans; per això emet el so en directe provinent de quinze observatoris repartits per mars i oceans de tot el món.

La BBC ha destacat aquesta setmana la web del LAB de Vilanova i la Geltrú amb un article en què comenta la poca simpatia que inspira a l'Armada

nord-americana. Durant moltes dècades, recorda l'articulista, el so de les profunditats marines s'ha considerat informació militar molt sensible. De fet, l'exèrcit dels EUA ja va disposar xarxes de micròfons sota l'aigua per captar la presència de submarins alemanys durant la Segona Guerra Mundial. El recel actual de l'exèrcit és que qualsevol internauta, i no sols la comunitat científica, pugui escoltar l'activitat sonora en algunes de les zones marítimes per on naveguen els seus vaixells, fet que podria afectar 'la seguretat nacional'. ■■

Gener 2012

1

Fabra anuncia una nova retallada de mil milions al sector públic

Vila d'Abadal albira la independència en 'dos o tres anys'

El 2012 arriba amb un augment de preus al transport, servei de correu i la factura del gas

El batlle de Palma és escridassat quan passa al castellà a la Festa de l'Estendard

2

El govern balear va pagar a Urdangarín 1,4 milions sense justificar

El govern valencià va pagar a Urdangarín 3,5 milions d'euros i el català, 34.000

Militants del PSC es donen de baixa 'pel tomb espanyolista del partit'

3

Mas: 'Catalunya serà intervinguda per l'estat espanyol, si no fem els deures'

4

La Generalitat valenciana, en estat crític

Centenars de subsaharians exigeixen justícia al barri del Besòs de Barcelona

Mitt Romney guanya els 'caucus' republicans d'Iowa per vuit vots

5

El govern espanyol insisteix a controlar els pressupostos autonòmics

6

ERC reclama un gran acord de país per al tancament de caixes i l'objecció fiscal

Vila d'Abadal demana el relleu de Duran a UDC

Guardiola, millor entrenador del món

7

Clam pels drets dels presoners polítics bascos

SOS Racisme reclama el tancament dels centres d'internament per a estrangers

Rafel Nadal guanya el Premi Pla amb una obra autobiogràfica

8

La Lliga Àrab constata que la violència continua a Síria

Tinta Invisible edita dos CD de Mestres Quadreny

Jordi Rourera, nou editor de la Magrana

Cronologia

9

Messi s'endú la tercera Pilota d'Or

RTVV comença a preparar un ERO

Cinc anys de l'iPhone

El Tribunal d'Estrasburg desestima la demanda contra la sentència de l'estatut

10

Alex Salmond anuncia que el referèndum d'independència d'Escòcia es farà la tardor de 2014

Rajoy remarca la intenció de tutelar els pressupostos autonòmics

Cartes del Velódromo: del restaurant al museu

Els funcionaris de presons del Principat passen la nit als centres en protesta contra les retallades

L'atac a la llengua de Bauzá divideix el PP balear

11

El jutge encausa Escarp i Prat per les càrregues policiaques en l'acampada de Barcelona

Mas-Colell replica 'The New York Times'

Miquel de Palol: 'Una mica de dignitat, si us plau!'

Guantánamo, deu anys sense drets humans

12

El parlament italià evita la detenció d'un diputat relacionat amb la Camorra

Espanya, al capdavant de la construcció de vies de gran velocitat en plena crisi

Se suspèn l'edició crítica de l'obra completa de Josep Maria de Sagarra

La ICANN comença a acceptar dominis d'internet de ciutats, comunitats i marques

13

S&P degrada el deute francès i eixampla la crisi de la zona euro

Un advocat denuncia la infanta Cristina per les activitats amb Urdangarín a Aizoon

Anasagasti: 'El rei pot estar enfadat, però hi està implicat'

El portaveu del sindicat de mossos SAP-UGT demana a VilaWeb que publiqui les seves declaracions en castellà

Jordi Pujol: 'Em sembla que ens n'anirem'

El govern espanyol controlarà la despesa de les autonomies

Solidaritat presenta el pressupost alternatiu d'una Catalunya estat

Quan Joan de Sagarra fa por

Gener 2012

14

Un mallorquí, entre els desapareguts del creuer naufragat Costa Concordia

El TSJ del País Valencià anul·la l'ensenyament del xinès a les escoles públiques

Els sindicats de mossos abandonen l'atac al català

Noves revelacions del sumari del cas Urdangarín assenyalen la infanta Cristina

15

En cerca de l'aurora boreal

L'empresa propietat de la infanta va rebre tres milions d'euros de Nóos en dos anys

16

Mas diu a 'Financial Times' que l'alternativa del pacte fiscal és l'enfortiment de l'independentisme

Solidaritat denuncia a la fiscalia els ex-presidents de la Diputació Royes, Montilla, Corbacho i Fogué

El nou president de l'eurocambra defensarà l'ús del català als plens

17

Montoro confirma una línia perquè les autonomies paguin els proveïdors, però no diu res dels 759 milions

Polèmic minut de silenci per Fraga al Parlament europeu

18

CiU i PP tomben les esmenes a la totalitat del pressupost, que continua la tramitació parlamentària

Les llibreries, en estat de canvi

El cofundador de Yahoo!, Jerry Yang, deixa la companyia

Google i Wikipedia, al capdavant de la protesta contra el SOPA

Valentí Puig, 'conservador, que no vol dir dretà'

Milers de manifestants mostren el malestar per les retallades

19

Els EUA tanquen Magaupload per 'pirateria'

Una trentena de ferits en un xoc d'un tren de Rodalia i un Talgo a Barcelona

Salvador Macip guanya el primer Premi Carlemany al foment de la lectura amb 'Hipnofòbia'

El parlament prorroga el pressupost del 2011 i autoritza el govern a endeutar-se

El pre-candidat republicà Mitt Romney té milions de dòlars en fons d'inversió a les illes Caiman

L'últim llibre de Paul Auster, 'Diari d'hivern', primer en edició digital

Cronologia

Sundance, l'aparador del cinema independent

20

El jutge obre judici oral a Carlos Fabra per delictes fiscals

La nostra alimentació en la història, segons Eudald Carbonell

21

Històrica mobilització per l'ensenyament valencià

Èxit del boicot als Premis Ciutat de Palma

La votació de les lleis antidescàrrega queda aturada als EUA

22

Els croats diuen sí a la Unió Europea

Nervis al govern espanyol per la possible independència d'Escòcia

Comadira, per molts anys!

23

Alumnes de Muro abandonen les classes pel fred

SeriesYonkis es buida de continguts

El govern espanyol es desdiiu de la gestió descentralitzada del Prat

La UE veta les importacions de petroli de l'Iran

Inquietud al PSOE per la igualtat entre Chacón i Rubalcaba

Els estranys canvis de la natura

24

Mas: 'Catalunya s'ha de preparar per a actes d'autoafirmació que trencaran les costures de la constitució'

Així sona 'Monsieur Cousteau' dels Amics de les Arts

'Midnight in Paris' i 'Chico & Rita' se'n van als Oscar

Lluís Pasqual denuncia el 'col·lapse econòmic' del Teatre Lliure

L'FMI alerta que l'economia mundial és 'en zona de perill'

25

El jurat popular declara no culpable Camps

Protestes a les portes del tribunal

Google fa un pas més per a controlar els seus usuaris

La fiscalia es nega a investigar la infanta Cristina

Ofensiva del PP: cadena perpètua i reforma de l'avortament

Gener 2012

26

Onada de protestes a les ciutats valencianes

Imma Monsó guanya el Premi Ramon Llull amb 'La dona veloç'

Ciurana advoca per grans canvis en la gestió dels equipaments culturals de Barcelona

Xavier Bosch novel·la l'incendi del Liceu a 'Homes d'honor'

La Montse i el Xavi també faran insubmissió fiscal

27

Spanair confirma la suspensió de tots els vols

Comença l'embargament provisional de béns a Carlos Fabra

Twitter censurarà missatges en alguns països

El 2011 es tanca amb xifres rècord de desocupació

28

Milers de ciutadans es manifesten a Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona contra les retallades

El govern espanyol vol sancionar Spanair amb 9 milions d'euros

L'Institut Català de les Dones fa una crida a les víctimes de la violència masclista a demanar ajuda

Gabriel Janer Manila: 'Mallorca està segrestada per l'egoisme, la incompetència, la mediocritat i el sectarisme'

29

Leo Messi, portada de la revista 'Time'

Rufi Etxebarria acusa el PP de construir 'informacions falses' per dinamitar el procés de pau

Llach, novel·lista

Fa vint-i-cinc anys de la mort de J.V. Foix

30

El PSOE anuncia que recorrerà contra la sentència de Camps

Txèquia també es despenja de l'acord pel tractat de disciplina fiscal de l'eurozona

Biel Majoral: 'Veuré la república, i procuraré que sigui la catalana'

Homenatge a Montserrat Figueras a Santa Maria del Mar

31

El govern espanyol anuncia una 'estricta vigilància' per garantir l'elecció de llengua vehicular a les aules

Es mor l'activista i bloqueaire Sílvia Martínez

Acte pel pacte fiscal: 'L'autonomia financera és la muralla al desenvolupament del país'

Eguiguren proposa una constitució basca pròpia

M
SB

MÓN
ST
BENET

Gaudeix de l'hivern a Món Sant Benet

Descobreix les nostres propostes:

Més informació:

hotel@monstbenet.com

www.monstbenet.com

Especial Paquet Hivern

- 2 Nits en habitació doble.
- 2 Esmorzars al buffet del Restaurant Món.
- 1 Dinar al Restaurant La Fonda.
- 1 Dinar o Sopar al Restaurant Món. (A escollir)
- 1 Visita Medieval al Monestir de Sant Benet.
- 1 Taller demostratiu al Show Cooking o,
- 1 taller familiar a la Fundació Alicia.

Per només 125€ (Preu per persona)

Especial Paquet **LowCost**

Per només

49 €

(Preu per persona)

- Nit d'allotjament** en habitació doble
- Sopar** al Restaurant Món
- Esmorzar buffet** al Restaurant Món

Les **200** primeres reserves!

Especial Paquet **Enoturisme**

- Visita a les Bodegues Abadal D.O Pla de Bages
- Tast de vins a les Bodegues
- Sopar al Restaurant Món
- 1 nit d'allotjament
- Esmorzar buffet al Restaurant Món

Per només 60€ (Preu per persona)

Els vídeos més vists de VilaWeb TV

'Veriueu-ho' de Xavi Castillo a l'aeroport de Castelló

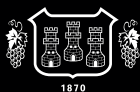

Implicat amb Afons López Tena

'L'estat espanyol no en veurà ni cinc, de l'IVA'

TORRES

1870

ATRIUM®

Una simfonia d'aromes

 el taller | TORRES.
Descobreix la cultura del vi

BARCELONA · Tel. 93 817 74 19 · eltallerbcn@torres.es
MADRID · Tel. 91 401 77 62 · eltallerddd@torres.es
VALENCIA · Tel. 96 341 22 97 · eltallervlc@torres.es
TENERIFE · Tel. 922 59 52 00 · eltallertfe@torres.es
GRAN CANARIA · Tel. 928 43 37 69 · eltallergc@torres.es

WINE in MODERATION.eu
Art de Vivre

El vi només es gaudeix amb moderació.

www.torres.es

© Copyright del Torres S.A.

Aquest mes a VilaWeb

Mig any després de néixer la iniciativa de la nova comunitat de lectors de +VilaWeb, el diari ha proposat una nova campanya d'afiliació, **el 0,16**, que ha tingut un gran èxit d'entrada i que ens esperona a continuar consolidant la nova relació entre la redacció i els lectors. El 0,16 representa el preu de l'afiliació bàsica a +VilaWeb, la de 60 euros, dividida pels dies de l'any. Es pot dir, doncs, que seria el preu diari de VilaWeb.

Aquest mes de gener ha continuat la vitalitat informativa i d'esdeveniments a la redacció del diari. En les activitats per als membres de +VilaWeb, el cicle 'Implicats', que reuneix mensualment els lectors amb personalitats de l'actualitat política i cultural, ha convidat el diputat de Solidaritat, Alfons López Tena. El polític va parlar de les relacions de la seva formació amb els altres partits sobiranistes i nacionalistes, especialment amb ERC i CiU, i del camí cap a la independència, per a la qual va dir que calia una gran mobilització social.

Perquè, segons el seu parer, 'la independència de Catalunya no la farà un sol partit, sinó una suma de partits' (**vídeo**).

L'Espai VilaWeb també s'ha omplert d'activitats, entre les quals es destaquen l'aplec de lectors i seguidors del programa Jocs Populi, dirigit i conduït per l'Oriol Coma. Es van trobar una tarda a VilaWeb per jugar-hi, provar i descobrir jocs nous (**vídeo**). 'No hi ha res com trobar-se', diu Oriol Comas, i reivindica, en un món ple de tecnologia i videojocs, el fet de seure al voltant d'una taula, cara a cara, per jugar i riure plegats mirant-nos als ulls.

També han reprès els **tallers de media140** amb molt d'èxit a l'Espai VilaWeb. En temps de crisi cal esmolar l'enginy, i un camí passa per aprendre a utilitzar les tecnologies socials i digitals per maximitzar els recursos i assumir noves tasques. Ja no n'hi ha prou de ser una persona emprenedora, investigadora o creativa, ara també cal saber utilitzar els

nous canals per comunicar cada projecte o iniciativa.

I la seu del diari també ha acollit la **presentació** del documental sobre periodisme i mitjans 'Una mirada crítica', de Xavier Giró, periodista i professor de la UAB. El documental recull les reflexions de professionals, periodistes i acadèmics sobre els continguts dels mitjans.

Finalment, cal recordar que el director de VilaWeb, Vicent Partal, ha estat a Perpinyà per presentar el projecte de +VilaWeb. És la segona presentació que es fa a Catalunya Nord; la primera, que fou, a més, la primera de totes, es va fer justament a Prada de Conflent, a la Universitat Catalana d'Estiu. Des del setembre passat que es fan presentacions de +VilaWeb en ciutats de tot el país. Ja se n'han fetes a Alacant, Alcoi, Barcelona, Inca, Manresa, Mataró, Maó, Ontinyent, Palma, Sineu, Terrassa, València i Xàtiva, entre més.

0,16 €
preu del diari d'avui
vull pagar / no vull pagar

